D 20686 E

DEN *danske* STJERNE

NR. 7 · SEPTEMBER 1967 · 116. ÅRGANG

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 7 · September 1967 · 116. Årg.

INDHOLD

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Jørgen W. Schmidt

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.-, pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Heinz Steingass, Neu-Isenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Det inspirerende budskab

Med hensyn til materielle ting, videnskab og opfindelser,
har verden gjort vidunderlige fremskridt, men hvad med dens
fremgang med hensyn til livets sande værdier —
for eksempel dem, der blev forkyndt af de himmelske
hærskarer — tro på og ærbødighed for Guddommen,
fred, broderskab?

Præsident David O. McKay

Af hele mit hjerte — til jer, mine unge venner

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Til jer, som er ledere for de unge, giver jeg denne specielle opgave: stræb altid efter at forbedre den fremragende rekord I er ved at sætte med hensyn til at holde vore unge mennesker nær til Kirken. De er blandt vore mest udvalgte skatte. Ingen må gå tabt.

Vis altid en forhåbningsfuld indstilling og et behageligt væsen over for jeres klasse. Vore unge længes efter håb og tro. Undervis med kærlighed. Undervis ikke alene i lektierne, men belær de unge mennesker, som I elsker, som Guds børn og som jeres brødre og søstre. Undervis med forståelse. Hav respekt for de forskellige personligheder, som Gud har skabt i sine børn.

Lær de unge at holde deres sjæl uspoleret og utilsølet af synd. Mød jeres klasse med et fromt hjerte; lige meget hvor godt forberedt I er, må I altid være afhængige af den højere indflydelse. Vær i jeres liv et eksempel i det daglige på de moralske og åndelige idealer, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har.

I som er kaldet til disse vigtige opgaver i G.U.F., de andre hjælpeorganisationer eller inden for Præstedømmet, siger ja med den indstilling, at I vil tjene så længe der er brug for jer, hvis I tager imod stillingen med et fromt hjerte. Det tager mindst et år at lære programmet at kende, og at kende programmet er det første betagende skridt, som i vor Kirke gør "åget gavnligt og byrden let."

I kan ikke undervise på virkningsfuld måde i det, som I ikke selv lever efter. At lede de unge til at kende Gud, at have tro på Hans love, at have tillid til Hans Faderskab, og at finde lindring og fred i Hans kærlighed — dette er det største privilegium, den mest storslåede anledning, som Kirkens lærere har, og jeg beder inderligt til, at hver eneste af jer må nå dette store mål.

Til jer, mine unge venner, siger jeg: Fremtiden er jeres, og det er knald eller fald, alt efter hvad I vælger.

Ungdom — overbevisning — mod: dette er en kombination, som muligvis er i stand til at bestemme hvilken slags verden vi skal leve i.

Selv medens jeres ungdoms herligheder fryder jeres hjerte og får jeres håb til at stråle med forventet succes, hviler der, uden at I føler det, vægten af et kommende ansvar på jeres skuldre. Det er jeres opgave at forme fremtiden. I jeres og i millioner af andre unges hænder vil civilisationens banner blive sat.

At bære det frem med held vil kræve mod, eller hvad Lukas kalder "Peters og Johannes' frimodighed" (Ap. Gern. 4:13) — den sindets egenskab, som sætter én i stand til at møde faren og overvinde vanskeligheder. Det er en dyd, som beundres af enhver.

Det mod, som jeg vil have at de unge skal eje, når de påtager sig deres del for at få en bedre fremtid, er ikke nødvendigvis fysisk. Det er den frygtløshed at handle i overensstemmelse med deres overbevisning, mod til at gøre det rette, hvad enten man er alene eller sammen med andre, mod til at være sand og til at stole på

Dette er nogle af de udfordringer, som møder de unge i dag, og I unge mænd og unge kvinder må — nej, I vil — imødegå disse udfordringer.

Lehi i Mormons Bog sagde, idet han talte til sin søn Jakob: ". . . menneskene er til for at kunne nyde glæde." (2 Nephi 2:25). Glæde og lykke er menne-

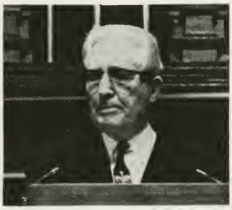
skenes tvillingearv, især unge menneskers. Hvor vi dog ønsker sand lykke for dem!

For år tilbage, da jeg var skoleleder og juniormedlem af De Tolvs Råd, antog jeg nogle regler, som jeg kaldte for mine "vejledere til lykke." Gensidig Uddannelses Forening gjorde disse sætninger tilgængelige for en tidligere generation af vidunderlige unge mennesker, og kaldte dem "Præsident McKay's leveregler." Jeg vil gerne delagtiggøre jer i dem nu:

1. Man skal udvikle sig ved selvdisciplin.
2. Glæde kommer af at skabe noget, sorg af at ødelægge noget.
3. Gør ting, som er svære at gøre.
4. Nær opbyggelige tanker. Hvad du tænker på, når du ikke behøver at tænke, viser hvad du virkelig er.
5. Gør dit bedste i denne stund, og du vil gøre det bedre i den næste.
6. Vær sand mod dem, som har tillid til dig.
7. Sande venner gør livet rigt. Hvis du vil have venner, så vær selv en ven.
8. Bed om visdom, mod og et kærligt hjerte.
9. Giv agt på Guds budskaber gennem inspiration. Hvis selvtilfredshed, misundelse, gridskhed eller bekymring har dræbt dine reaktioner, så bed til Herren om at fjerne disse hindringer.
10. Tro er grundvolden for alle ting — herunder lykke.

"Når en mand dør, mon han da skal leve op igen?"

AF HUGH B. BROWN
AF DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Mine kære søskende (og jeg bruger denne hilsen til trods for den kendsgerning, at vor forsamling i formiddag udgøres af folk fra mange lande, mange sprog, mange trosretninger): Vi er alle børn af den samme Gud, og derfor er vi søskende,

Jeg vil gerne bære vidne om Mesteren og om den kendsgerning, at sjælen er udødelig. Ja, i virkeligheden har nogle gribende oplevelser fornylig mindet nogle af os om, at grundstenen til al religion er sammenflettet med tanken om livet ud over graven, om sjælens udødelighed og menneskets forhold til Gud. Før eller senere bringer livets omskiftelser hver eneste af os ind på livet af dette vigtige emne, forårsager at vi atter vurderer vor overbevisning, atter undersøger vor tro på denne vigtige åndelige side af vor religion. Enhver af os har, uanset farve, trosretning eller nationalitet, et møde med den erfaring som vi kalder døden.

Spørgsmålet om sjælens udødelighed er alle tiders mest vedholdende, mest altomfattende spørgsmål. Det har i enhver tidsalder tiltrukket sig opmærksomheden hos lærde og ulærde, religiøse og ikke-religiøse, rige og fattige. Intet andet emne berører på så fortrolig måde menneskets velfærd og menneskets lykke.

Den tro, at livets vej glider over i en endeløs vej, som fører til et smukkere hjem og et mere frugtbart liv end noget man kan opleve her i livet, har været en inspiration for de store sjæle til alle tider. Denne tro, som er ældre end pyramiderne, og daterer sig tilbage til den første beretning om menneskets tanker, har været fast forankret i den menneskelige races sind og bevidsthed. Der er en bemærkelsesværdig enstemmighed angående dette emne blandt de ledende folk igennem tiderne, uanset deres tilhørsforhold til andre sider af religionen. Denne næsten altomfattende tro inspirerer til håb, tro og styrke, når vi nærmer os vor tur til at slutte os til den utallige karavane og indtage vor plads i dødens hellige haller.

Åbenbaring er sandhed, der udfolder sig, enten det er i reagensglasset, det menneskelige sind eller i et budskab fra Skaberen. Det er det uendelige, der bliver kendt.

Døden udsletter ikke lyset, men slukker lampen, fordi daggryet er kommet. Natten har aldrig det sidste ord. Daggryet er uimodståeligt.

Både religionen og videnskaben lærer os, at intet nogensinde bliver tilintetgjort; former forandrer sig, og mønstre ændrer sig. Vi forsøger ikke engang at forudse enkelthederne, men det er urimeligt at slutte, at en lov, som virker alle andre steder i livet, ophører at virke udelukkende ved livets højeste, ædleste form — den menneskelige personlighed.

Den menneskelige ånd svinder ind ved tilintetgørelse. Den nægter at tro, at den bortgåede er forsvundet ligesom flammen på et udbrændt lys. Der

har aldrig været en tidsalder, hvor håbet om livet, det udødelige og evige, ikke har flammet højt.

I denne verden af uforgængelighed er hver enkelt af os en tidløs, rumløs enhed af energi. Er det ikke absurd at antage, at det uendelig lille elektron er af større vigtighed i universets økonomi end den skabende bevidsthed, som er jeg'et?

Hvis der findes permanente værdier i universet, synes det, at menneskelig sympati, kærlighed, gensidig tjenestegerning blandt menneskeheden, intellekt og åndelighed — de højeste og ædleste egenskaber det menneskelige sind kan fatte, egenskaber, som er blevet skabt gennem umådelige ofre — absolut må være permanente.

At Frelseren overvandt døden, efter at have påtaget sig dødelighed, giver os den guddommelige vished om, at vore ånder også overskrider døden, og at vore kære, som tidligere er gået bort, stadig lever. Vore ånder er guddommelige, for de er Guddommens afkom; derfor kan vore ånder ikke røres af døden. Det var denne ophøjede tanke, som inspirerede Apostlen Paulus til at sige: "Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?" (1. Kor. 15:55).

Ganske svagt er vi ved at begynde at opdage den kendsgerning, at den virkelige verden er den åndelige verden, og at en åndelig civilisation må udspringe af ruinerne af den gamle, hvis mennesket skal bevare sin plads i universet. Livet er den absolutte magt, som behersker alt andet. Det kan ikke høre op. Mennesket har ikke magt til at ødelægge liv.

Vor verden er et interessant, smukt, vidunderligt, efterhånden mere forståeligt sted, og på mange måder et frydefuldt hjem, men det spørgsmål vil ikke kunne undertrykkes: Har det nogen betydning ud over, hvad der kan ses og hvad der er timeligt? Tør vi tænke på en plan, som forbinder det før-dødelige, det dødelige og det efter-dødelige?

Menneskets allerstørste lyst er efter livet — harmonisk, evigt liv. Naturen sørger for den fuldstændige opfyldelse af alle menneskets lyster på et eller andet tidspunkt eller sted. Ønsket om udødelighed er det største, det evige, det varige ønske.

Når jeg rådspørger min egen indre bevidsthed, finder jeg en dybtliggende — ja, i virkeligheden en instinktiv — følelse af umådelig alder, et ekko at umindelige tider, så vel som en følelse af nødvendig uendelighed. Ingen logisk fornuftfølelse kan fordrive disse følelser. Jeg anbragte ikke selv disse følelser i mit indre; jeg fandt dem der, da jeg blev gammel nok til at analysere mine egne tanker og følelser i mit sind. Til trods for periodisk tilbagevendende tvivl og kritik er de dog forblevet der. Hvis vi tror på menneskets guddommelige oprindelse, må vi slutte, at menneskeheden har en mission, som ikke kan omfattes af dødeligheden; at magt har et guddommeligt formål, som ikke fuldtud kan anvendes eller bruges i løbet af det jordiske liv; at enhver evne har en funktion, selv om nogle af dem ikke kommer til syne i vore jordiske omgivelser.

Enhver af os må en eller anden dag stå over for det spørgsmål, som Job fremsatte: "Når en mand dør, mon han da skal leve op igen?" Med andre ord, er legemets død enden på den menneskelige tilværelse? Hvad bliver der af sjælen, selvet — det uhåndgribelige, men meget virkelige væsen vi kalder personlighed? Bliver det til intet?

Menneskehedens hjertegribende hunger efter udødelighed er instinktivt inde i mennesket, og som alle andre normale instinkter er det grundet på hans væsens struktur. Den menneskelige ånd har, ved selve sin natur, en lidenskab efter liv — fortsat liv. Det har evighed stemplet på sin indre natur, og det genspejler i sine håb og drømme det som er evigt.

Med de umådelige fremskridt, som videnskaben gør i vore dage, er der i denne tidsalder en gryen, der kan betegnes som en videnskabelig åndelighed — en ny slags sind, som studerer troens sandheder med videnskabens omhu og forsigtighed og oprigtighed, og dog bevarer troens varme og glød og magt.

Åndelig indsigt er lige så virkelig som videnskabelig indsigt. I virkeligheden er det kun en højere tilkendegivelse af den samme ting. Den hellige så vel som videnskabsmanden har været vidne til sandheden om virkeligheden. Man kan kalde hans kundskab åbenbaring og den andens intellektuel konklusion, men i begge tilfælde er det indsigt — overbevisningen om virkeligheden.

Det som gør stærkest indtryk på én i Jesu lærdomme er den kendsgerning, at han ikke argumenterede. Han fremsatte den ophøjede sandhed om menneskets udødelighed, som om det var en elementær kendsgerning, som ikke behøvede noget argument for at retfærdiggøre, at man antog den.

Mennesket er i sin dødelige tilstand ikke et væsen, der er fuldstændigt og fuldkomment. Det dødelige liv er snarere en "tilstand før fødslen", der venter på fødslen. Som Franklin så rigtigt sagde: "Livet er snarere en spirende tilstand, en forberedelse til livet. Et menneske er ikke født fuldstændigt, før han er gået gennem døden."

Selv de bedste mennesker har en skarp følelse af ufuldkommenhed, når de kommer til deres dages ende. De har været ude af stand til at gøre det, som

de havde drømt om og besluttet sig til, at de ville gøre. Kan dette ikke være en bekræftende antydning af, at der er en plan endnu, der skal udføres?

Et menneskes sind er aldrig tilfreds med det, som det har udført; det synes at være bygget på et plan, som kun det evige liv kan tilfredsstille. Måske dette er hvad Browning mente, da han sagde: ". . . et menneskes rækkevidde bør gå ud over hvad han begriber, hvad er himlen ellers for?" (Robert Browning: "Andrea del Sartor".)

Der kan blive og vil utvivlsomt blive nye tilstande, nye love, nye metoder, men den æteriske sjæl vil stadig have sine evner usvækket — ja, i virkeligheden forøgede og herliggjorte — for at fortsætte sin søgen efter sandheden.

Ingen legemlig forandring, ingen jordisk omskiftelse påvirker selvets renhed og bestandighed. Ånden ældes ikke med legemet, og går heller ikke til grunde med legemet. Den er en guddommelig udstrømning af virkelighed og må som sådan blive ved at eksistere. Selvet overgår, ved selve sin natur, dødeligheden.

Victor Hugo efterlod os en udfordrende tanke kort før han døde. Han sagde: "Jo mere jeg nærmer mig døden, jo tydeligere hører jeg omkring mig de udødelige verdenssymfonier, som indbyder mig. Det er vidunderligt, og dog ganske enkelt. I et halvt århundrede har jeg nedskrevet mine tanker på prosa og i vers; historie, filosofi, skuespil, romantik, tradition, satire, ode og sang; jeg har prøvet alt. Men jeg føler, at jeg ikke har sagt en tusindedel af det som er i mig. Når jeg går ned i graven, kan jeg sige som mange andre: 'Jeg har fuldendt mit dagværk.' Men jeg kan ikke sige: 'Jeg har fuldendt mit livsværk.' Mit dagværk vil begynde igen den næste morgen. Graven er ikke en blindgyde, det er en åben gennemgang. Den lukker sig ved tusmørke, åbner sig ved daggry. Mit arbejde er kun begyndelsen; mit arbejde er næppe nået op over fundamentet. Jeg kunne med glæde se det vokse for stedse. Tørsten efter det uendelige viser sig at være uendelighed."

Da de elleve nedslåede mænd pludselig blev klar over, at Jesus var midt iblandt dem — den Jesus, som blot nogle få timer tidligere var blevet pisket og gennemstukket på højen — da "var de af glæde stadig vantro", som Lukas sagde. (Se Luk. 24:41.) Det var altfor godt til at være sandt, og så kom Hans vidunderlige udfordring og demonstration, da Han sagde: ". . . føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har.

"Og da Han havde sagt dette, viste Han dem sine hænder og sine fødder." (Luk. 24:39—40.) De så; de rørte ved og blev berørt af Hans strålende, opstandne legeme. Det var den store åbenbaring — Kristus var virkelig og håndgribelig.

Hvad jeg siger her nu genspejler ikke blot studium af Bibelen og andagtsfuld tænkning, men også en virkelig oplevelse, som trodser tusind og een traditioner og antagelser. Jeg ville ikke have stået her, hvis det ikke var kommet til live inde i mig, da jeg stod på kanten af min egen afgrund.

Kristi hænder, fødder og side havde blødt, før de blev gennemstukket på Golgata. Hele Hans legeme blødte midt i Hans smerte for menneskenes skyld. Dette var en frygtelig oplevelse, det var ikke en myte.

Da de elleve apostle fejrede en forlænget Påske i Jerusalem, var de overvældet af det Hans sidste instruktioner indebar, og syntes bevæget af Åndens begavelse, for de bar vidne ikke alene om Hans egen uforudsete udødelighed, men også om deres egen udødelighed. Det var virkeliggørelsen af, at deres liv blev forenet med Hans liv; det var at kende Ham igen, i deres midte, da Han var sammen med dem. Det var Hans tjenestegerning, Hans måltider, som Han delte med dem. Det var at være nær Ham — nærmere end nogensinde før. De blev klar over Hans store magt — ja, i sandhed, al magt både i himlen og på jorden var blevet givet Ham.

Vi bærer vidne om disse indblik i Det nye Testamente, hvoraf det sidste er Hans nuværende berøring med os. At være i berøring med Kristus betyder i dag det samme som det betød for Johannes og Peter og Paulus: at se, at modtage og at prise de virkelige tjenestegerninger.

Vi bærer vidne om, at Hans røst, Hans person er blevet tilkendegivet i dag på vor tid og i vor kultur.

Vi bærer vidne om, at Kristus var åbenbaringen af Gud Faderen, og jeg tør påstå hvad nogle trosretninger har forbudt os at sige: at da disciplene knælede ved Jesu fødder, omfavnede Hans knæ, så ind i Hans åsyn, da så og berørte de en personlighed, som var blevet vor Evige Fader absolut lig.

Vi bærer vidne om, at berøringen af Kristus, således som Han nu er herliggjort, er berøringen af Guds højeste natur. Da Han indgik til Gud Faderens nærhed, blev Han omformet til at være Faderens udtrykte billede. Han blev ikke alene åbenbaringen af Faderen, men også åbenbaringen af det forløste menneske.

Se på den skælvende Kristus, som tilkendegiver en kærlighed, som ikke trives på afstand, ved ydre ulighed, ved at fjerne ligheden! Forening og fællesskab — virkeligt slægtskab — er at dele med hinanden på ethvert trin af det vi oplever.

Se på Kristus, som kendte al menneskelig sygdom, så Han kunne have medlidenhed; som blev helbredt og opløftet, så Han kunne have kraft til at helbrede og opløfte; som blev herliggjort i Faderens nærhed, så Han kunne herliggøre Faderen ved at herliggøre os!

Af denne grund kom Han ind i verden; af denne grund tilbød Han frivilligt sit liv, brød dødens bånd, opstod fra de døde, tilstod alle mennesker opstandelsens velsignelser, og blev herliggjort ved Faderen.

En af de bedst attesterede kendsgerninger i historien er kendsgerningen om Jesu Kristi opstandelse. Han sagde: ". . . jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer . . .for at hvor jeg er, der skal også I være." (Johs. 14:3.) Paulus fortæller os, at "ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:22.) Hør Kristi inspirerende budskab til Marta og til hele verden:

"Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

"Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø." (Johs. 11:25—26.)

Sammen med Job og med apostlene bærer jeg ydmygt vidne om, at jeg ved, at min Forløser lever, og at Han skal stå på jorden den sidste dag. Jeg bærer dette vidnesbyrd ydmygt og trofast, i Jesu Kristi navn. Amen.

Meningen om døden

Det, der bringer mennesker ud af ligevægt,
er ikke tingene selv men deres meninger om tingene.
Således er døden i sig selv ikke noget frygteligt
(for så ville vel også Sokrates have syntes det)
men den mening om døden, at den er noget frygteligt,
det er den, der er det frygtelige. Når vi altså føler os
hæmmede eller ude af ligevægt eller bedrøvede,
så lad os aldrig give nogen anden skylden,
men ene os selv, det vil sige, vore meninger.

Epiktet. (død 138 e.Kr.)

Dette har jeg lovet eder

AF BARBARA T. JACOBS

En førstehåndsberetning om nogle italienske Sidste Dages Helliges omvendelse og tro.

"Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, der er jeg midt iblandt dem." (Matt. 18:20)

I løbet af de tre måneder min mand og jeg og vore fire børn kørte med campingvogn fra Rotterdam til Jerusalem og derefter til Østrig, opsøgte vi mange grupper af Hellige, forsamlede i tilbedelse af vor himmelske Fader, og oplevede den store sandhed i dette skriftsted. Vi fandt altid rummet fyldt med Hans ånd. Det gjorde ingen forskel, hvad enten vore kendte salmer blev sunget på hollandsk, tysk eller engelsk, eller om vi kunne forstå budskabet i søndagsskole-lektien eller talerne til nadvermøderne; det vigtigste var, at næsten hvor som helst vi kom, var vi i stand til at finde i det mindste nogle få mormoner, og når vi deltog i deres gudstjeneste, følte vi os styrket og fornyet.

Vi havde ikke forventet at kunne nyde sådanne kirkeforbindelser, når først vi nåede Det mellemste Østen, og det var også ved et helt tilfælde, at vi hørte om den lille gruppe medlemmer blandt de stationerede soldater, som virker trofast der. Sådan hændte det alt sammen.

Da vi en lørdag aften i skumringen kørte ind i Frankfurt i Tyskland, begyndte vi vor søgen efter Kirken, så vi kunne deltage i søndagsskole den følgende morgen. Gentagne opringninger til Kirkens og missionshjemmets numre i telefonbogen gav intet resultat, og vi gik temmelig skuffede til ro. Den følgende morgen besluttede vi at finde en telefonboks og prøve endnu en gang, inden vi helt gav op. Denne gang svarede en missionær på missionshjemmet. Han sagde, at hvis vi kunne være der i løbet af 15 minutter ville han lede os til Kirken. Ved at klæde os på, medens vi kørte, klarede vi det til tiden, mødtes med ham som aftalt og var tilstede, da gudstjenesten begyndte.

Overraskende nok var kirken den samme, vi havde besøgt for syv år siden, og siddende i menigheden fandt vi Deon Greer fra Utah, hvem vi ikke havde set, siden sidste gang vi trådte ind i denne sal, og han ledte diskussionen i Klassen for Voksne.

Da Deon hørte, at vi havde i sinde at køre gennem Jugoslavien, Grækenland, Tyrkiet, Syrien, Libanon og Jordan med en campingvogn uden forud arrangerede rejseplaner eller forbindelser, tog han os med til en ven, kaptajn Dave Weiland, pilot i det amerikanske luftvåben, korleder i Frankfurt grenen og fornylig omvendt til Kirken. Dave havde fløjet mange ture til Det mellemste Østen. Ikke alene gav han os gode råd angående landevejsforhold, og ting vi burde se og gøre, men tilbød os også navne og adresser på venner langs ruten.

"Men disse er Deres venner. Vi er fuldstændig fremmede for dem. Det ville være umuligt for os at banke på deres dør og bede om hjælp," sagde vi.

"I er mormoner, ikke sandt?"

"Selvfølgelig", svarede jeg.

"Godt, det er de også, og hvis I behøver hjælp, hvadenten det er til at finde en læge, tage et bad i deres badekar, vaske tøj i deres vaskemaskine eller finde god mad eller godt drikkevand, så vil de hjælpe jer. Ville I ikke gøre det samme for hvemsomhelst af jeres brødre og søstre i Evangeliet?"

"Selvfølgelig," svarede jeg igen.

Og det forholdt sig akkurat, som Dave havde sagt. De Hellige delte alt med os, nårsomhelst der var lejlighed til det. Og disse Hellige udførte altid deres kirkelige pligter på trods af vanskeligheder og hindringer.

I Italien opdagene vi, at vor Kirke sammenknytter De Sidste Dages Hellige ved at skabe mening, kærlighed og sikkerhedsfølelse i deres tilværelse. I Vicenza, såvel som andre steder var der kun små grupper af soldaterne; dog mødtes alle organisationerne regelmæssigt og alle stillinger var besatte. Typisk for denne gruppes entusiasme og hengivenhed var grenspræsident Clinton Gillespie's månedlige besøg som hjemmelærer for et ægtepar, som boede i Verona, ca. 5 km. derfra. Ydermere tog alle Hjælpeforeningens medlemmer med toget én aften hver måned til Verona for at give en enlig søster lejlighed til at deltage i deres møde.

Den første lørdag aften efter at vi ankom til Vicenza, deltog vi i de Vicenza-Verona-Aviano-Helliges konference. Tilsammen fyldte vi ikke mange bænke i militærkirken, og da ældste Ezra Taft Benson stod på talerstolen, skuende ud over sin ivrige tilhørerskare, begyndte han sine bemærkninger med at citere fra Matthæus: "Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, der er jeg midt iblandt dem."

Ved afslutningen af sin inspirerende tale meddelte han, at han gerne ville høre fra et af de tilstedeværende italienske medlemmer. Hurtigt faldt alles øjne på tre ældre mennesker, der sad på en af de bageste bænke i salen. Den daværende præsident i den schweiziske mission, John

1

2

3

M. Russon, rejste sig og kaldte bror Pittina op til forhøjningen. Medens en tolk oversatte for os, lyttede vi i de følgende 10 minutter til hvad Jesu Kristi Evangelium betyder for en af hans tjenere.

Efter dette første møde havde jeg stor lyst til at lære mere om disse tre medlemmer af Kirken, der havde rejst næsten fire timer fra deres landsby nær den jugoslaviske grænse for at deltage i denne konference. Det glædede mig derfor meget, da vi blev inviteret til at ledsage de Hellige fra Aviano på deres valfart til Comerzo for at bringe julegaver til disse italienske Hellige.

Vi tog en tolk med os. Roma Bortotto, en charmerende italiensk pige, som var korrespondent og sekretær for italienske medlemmer i den schweiziske mission.

Medens vi drog nordpå gennem det skønne italienske landskab, bad vi Roma fortælle os om sin egen omvendelse til Kirken. I mere end en time holdt hun os tryllebundet med sin beretning. Hendes mor døde, da Roma var kun 5 år og hendes far og søstre opdrog hende i den katolske tro. Da hun med femte klasse var færdig med skolen, gik hun på arbejde i en fabrik, der lavede silketråd af silkeormens kokoner. Hver eneste morgen på ugens seks dage gik hun til fods fra sit hjem i Susegana en times vej til fabriken, hvor hun arbejdede i ni timer.

Da hun var 19 år gammel, led hun af reumatisme, som udviklede sig så voldsomt, at hendes læge anbefalede hende at rejse hjemmefra og søge plads som hushjælp i England. Efter at have arbejdet i engelske hjem i 8 måneder, fandt hun en bedre betalt stilling på et hospital og flyttede ind i en af dets tjenesteboliger. En aften, da hun følte sig temmelig modløs, begyndte hun at ryge. Pludselig følte hun sig skyldbevidst på grund af cigaretten, hun holdt i hånden. Idet hun opsendte en stille bøn, lovede hun sin Himmelske Fader, at hun ville holde op med at ryge, hvis Han virkelig ønskede det.

Kort tid derefter flyttede en fransk pige, som var blevet døbt af missionærerne i Frankrig som medlem af Kirken, ind i værelset ved siden af Romas. Hun havde tidligere arbejdet på hospitalet i 1½ år for at lære engelsk og var så rejst tilbage til Frankrig og ansøgt om visa til De forenede Stater. Af grunde hun ikke selv var klar over, havde hun besluttet sig til at tage tilbage til hospitalet i England og vente der de sidste tre måneder før afrejsen. Således hørte Roma først om Kirken og modtog inspiration om dens sandhed af denne franske veninde. Efter sin dåb følte Roma et så brændende ønske om at udfylde en mission for sin nye Kirke, at hun i løbet af kort tid blev en aktiv missionær i den schweiziske mission. Efter 2 års forløb tog hun tilbage til Italien og forsøgte på alle mulige måder at hjælpe med at udbrede Evangeliet i sit hjemland.

Efter at have kørt med Roma i 3 timer gennem silende regn, nåede vi Pordenone, hvor de Hellige fra Aviano ventede på os. Her dannede vi en fem vogns karavane og kørte først til Buia, for at aflevere nogle af vore festligt indpakkede gaver hos bror og fru Pittina.

Ægteparret Pittina åbnede døren, og udtrykket af glad overraskelse i deres ansigter vil blive stående længe i vor erindring. Datteren løb rundt i nabolaget og lånte ekstra stole til os at sidde på, men det var ikke muligt at bringe dem indenfor, der var dårligt nok plads, selv om vi stod op. Vi sang alle de julesange, vi kunne huske og var så, efter mange håndtryk og "buon natales" på vej til Comerzo for at besøge familien Snaideros. Atter fik vi en hjertelig modtagelse og endnu engang glædede vi os over at kunne bringe en smule lys ind i disse loyale, men ensomme medlemmers tilværelse. Efter at søster Snaidero havde serveret småkager og vi alle udholdt en lidt akavet pause, medens vi ventede på at et af børnene i vor gruppe skulle recitere et juledigt, som han havde lært på italiensk i denne særlige anledning, begyndte de Hellige fra Aviano deres hjemtur. Bror Pittina havde sluttet sig til os i Snaideros hjem, så min mand og jeg blev lidt længere, for at få svar på nogle af de spørgsmål, som optog vore tanker så stærkt.

"Hvor gammel er De og Deres kone, og hvornår blev De medlemmer af Kirken?" spurgte vi broder Snaidero.

"Jeg er 80 år og min kone er 70. Vi hørte først om Kirken, da vi var i Frankrig for at besøge vor datter, men blev senere omvendt i Bologna af en Italiener, som havde fået vore navne af de franske missionærer. Det er nu 14 år siden broder Cagli døbte os i et svømmebasin."

"Tilsluttede Deres datter sig nogensinde Kirken?"

"Åh ja, faktisk blev hun medlem,

4

1 dette hus findes den lille-bitte mødesal

2 Tolken Roma.

3 Bror Pittina, og ægteparr et Snaideros i hjemme-mødesal.

4 Ægteparret Snaideros, bror Pittina, Roma og forfatteren.

før vi blev det, og hun har en søn på mission i Schweiz," tilføjede han stolt.

"Hvad med Dem, bror Pittina? hvordan blev De omvendt til Kirken?"

"Jeg har været medlem siden 1956. Jeg hørte tilfældigvis om Mormonismen en aften, efter at jeg havde besøgt en ven på hospitalet. Da jeg spadserede hjem, slog en hr. Santo Beltrame følge med mig, og vi begyndte at tale sammen om religion, endskønt vi var fuldstændig fremmede for hinanden. Halvandet år senere døbte bror Snaidero mig. Min kone er ikke medlem," tilføjede han tankefuldt, "men jeg håber, hun en dag vil tilslutte sig."

"Det er en lang vej til Pordenone, hvor de Hellige fra Aviano mødes," bemærkede jeg. "Hvordan klarer I tre det i det hele taget med at komme i kirke uden en bil?"

"Vi har vor egen mødesal lige her i huset. Har De lyst til at se den?"

Søster Snaidero åbnede en dør, der førte fra hendes kombinerede køkken-og opholdsstue og kom ind i den mindste mødesal, vi nogensinde har set. Jeg så mig hurtigt om og lagde mærke til fire små flettede stole med koralfarvede hynder og et bart trægulv. I den ene ende af værelset stod et bord, dækket med en dug og over den en mindre kniplingsdug og en vase fyldt med duftende roser, og en lille blå talerstol. Men hvad der gjorde størst indtryk på mig, var det usædvanlige udvalg af ting, der hang på de hvidkalkede vægge. Foruden frakkeknager var der en lille sort tavle, en fransk plakat, der viste syv veje til evig frelse, et billede af Templet i Salt Lake City, et andet af et hus i Alperne og endelig et af Joseph Smith, Oliver Cowdery og Johannes Døberen med et citat fra Johs. 11:40 underneden: "Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?"

Et andet billede, der viste en sejlbåd på en sø, var forsynet med et citat fra Matt. 28:20: "Idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."

"Hvorlænge har De benyttet dette lille mødelokale?" spurgte jeg søster Snaidero.

"Nu er det 13 år. Det plejede at være mit køkken," betroede hun mig.

"Jeg lagde mærke til, at der er 6—7 km. fra bror Pittinas hjem og hertil. Han prøver da virkelig ikke at komme herned, når vejret er dårligt, gør han?"

"Bror Pittina er 73 år gammel, men hans tro er så stærk, at han hver eneste søndag morgen cykler herned, hvad enten det sner eller regner. Vi har næsten 100% mødedeltagelse, for i 8 år har han kun været fraværende een gang!"

"Hvilken vidunderlig præstation. Men han prøver da vel ikke på at tage den tur to gange hver søndag. Har De kun et møde?"

"Nej, bror Pittina kommer søndag morgen og bliver hos os hele dagen. Vi har et møde, når han kommer, i hvilket vi deltager i nadveren, og et andet kort møde om eftermiddagen, men denne gang uden nadver."

"Fortæl mig, hvad De ellers gør i Deres møder?"

"Efter en åbningssalme og bøn skiftes vi til at læse højt fra Mormons bog og Bibelen og diskuterer hvad vi har læst. Derefter afslutter vi med en salme og endnu en bøn."

Den samme tanke slog ned i os begge samtidig, og medens han skyndte sig ud i bilen efter båndoptageren, bad jeg søster Snaidero, om hun og hendes mand og bror Pittina ville vise os den venlighed at synge en af deres salmer for os.

Fra den mørke himmel dalede store snefnug langsomt og blødt, medens vi skyndte os ind i vor campingvogn og forberedte os på den lange tur hjem.

Ingen af os talte eller syntes at føle trang til at sige noget, medens vi rullede afsted, kilometer efter kilometer, for enhver af os var fordybet i sine egne tanker. Mine drejede sig mest om Herrens løfte om, at hvor to eller tre er forsamlede om Hans navn, der vil Han i sandhed også være. Nok engang havde vi modtaget bevis om sandheden i dette særlige skriftsted, for ingen kunne møde disse tre stålsatte Hellige uden at erkende, at de og deres lille mødesal var i rigt mål velsignet med Hans ånd.

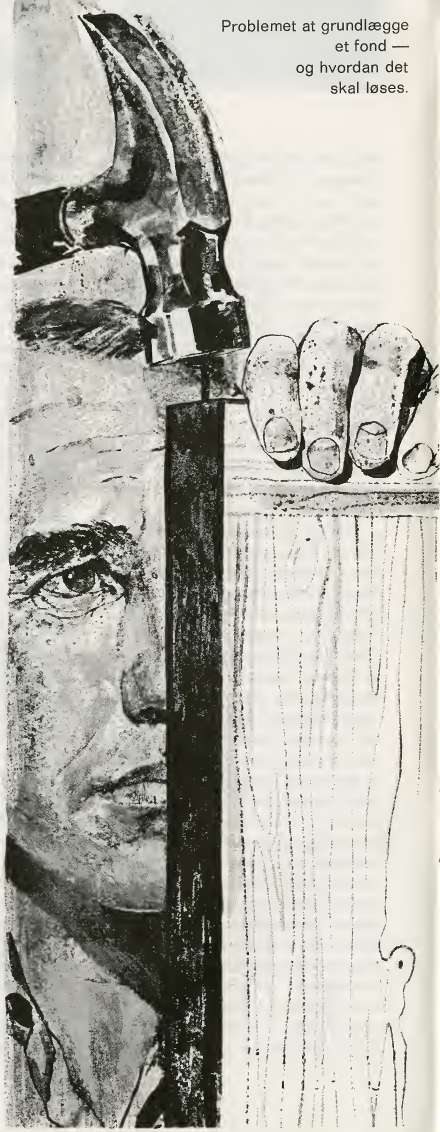
Imidlertid er der ingen tvivl om, at Vor himmelske Faders ånd er i sandhed hos disse trofaste Hellige, for de har Hans løfte om at opretholde dem og være hos dem altid.

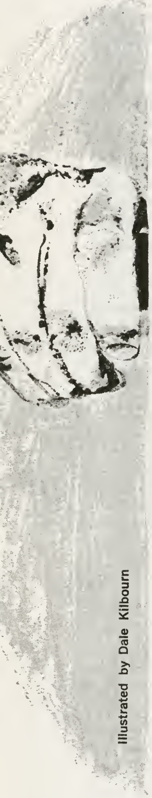
Lad dine øjne se lige ud,
dit blik skue lige frem;
gå ad det lige spor,
lad alle dine veje sigte mod målet;
bøj hverken til højre eller venstre,
lad foden vige fra ondt!

Ordsprogenes Bog

En opofrelsens dag

Problemet at grundlægge et fond — og hvordan det skal løses.

Illustrated by Dale Kilbourn

● Biskoppen havde haft en ubehagelig uge, idet han havde gået og tænkt over stavspræsidentens ord: Tiden var endelig kommet, da man skulle opføre den nye wardsbygning. Grunden var nu købt, formaliteterne i orden, og udgravningen af grunden ville blive planlagt, så snart hans ward præsterede sin andel af de nødvendige omkostninger til igangsættelsen.

"Det andet ward har allerede de penge, der skal til for at gå i gang," sagde præsidenten. "Som De ved, havde vi oprindeligt i sinde blot at lade dem istandsætte den gamle bygning. De gik i gang med at indsamle midler for et år siden, og biskop Barton fortæller mig nu, at de har over 30 000 dollars. Så de venter bare på jer."

Det lagde sandelig pres på hans ward — og på ham. Det var derfor, han havde fået en aftale i stand om at møde præsidenten igen. Som biskop var han meget ivrig efter at få et råd fra præsidenten. Hvordan skulle man gå rundt og skaffe i tusindvis af dollars i et lille ward, der bestod af unge familier, som stred for at betale nye hjem og møbler, familier med mange små børn?

"Foruden at mine folk hovedsageligt er unge familier, præsident, er de ikke alle så aktive. Ja, det er vidunderlige mennesker, men tiende er et virkeligt problem for mange af dem. Faktisk ville jeg, efter at have haft lejlighed til at kigge lidt i optegnelserne, begynde at besøge dem, som jeg føler trænger til opmuntring. Men hvordan kan jeg også gå til dem med et stort byggeprojekt? Jeg mener, deres indtægt strækker kun lige netop til!"

Denne sidste bemærkning kom som en ærligt ment klage. Biskoppen, der var ny og ivrig, havde brugt en hel uge til at gennemgå navne og lister og notere tal ned. Det forekom ham en lille smule urealistisk at skulle skaffe alle disse penge med en så begrænset tidsfrist.

"I aftes regnede mine rådgivere og jeg ud, at der måtte være en lettere måde at gøre det på, at gøre byrden lidt lettere for vore familier." Biskoppen flyttede sig, og var ikke godt tilpas. (Han følte sig stadig ikke helt sikker på sin byggefondplan. Men det var jo dog grunden til, at han var her for at tale med stavspræsidenten.)

"For det første føler vi, at vi hellere end at kræve det samme af alle familier bør anvende et procenttal, lige som vi gør med tiende. Kun dette skulle være deres forpligtelse, at betale en måneds indtægt over tre år." Præsidenten krympede sig indvendigt, men bevarede sit venlige udtryk og lod biskoppen fortsætte.

"For at supplere dette — da vi øjensynligt ikke kan stille passive familier dette eenmånedskrav — foreslår vi en række byggefondsprojekter. Vi har prøvet at udarbejde en liste, og der er virkeligt en bemærkelsesværdig mængde af forskellige ting, vi kan gøre: ugentligt salg af bagværk, wardsfilmsforevisninger, karnevaller og lignende. Vi har planlagt at anvende alle hjælpeorganisationerne i dette. For eks. er der en kogebog, som hjælpeforeningen kunne . . ."

Men han standsede midt i sætningen; præsidenten havde lænet sig tilbage i stolen og smilede. Han gned sig på næsen et minut. Så lænede han sig langsomt frem og begyndte at tale:

"Biskop, lad mig sige Dem, hvor meget jeg værdsætter, at De kommer til mig, og tillad mig at lade enhver erfaring, som jeg har haft med hensyn til at skaffe penge til Kirkens projekter gennem årene komme Dem til gavn. Lige nu lød Deres kommentarer lige som en af mine for lang, lang tid siden. Lad os derfor berøre denne sag punkt for punkt. For det første siger De, at Deres ward er meget ungt og har kvaler med at købe huse og opfostre børn. Akkurat lige som biskop Bartons ward! Så anfører De, at De føler, at en procentsats af indtægten fra alle Deres aktive familier ville være det mest rimelige. Men jeg antager, at ikke hver eneste familie har de samme økonomiske problemer; hvor en måneds løn udbetalt over tre år kunne være helt i orden for nogens vedkommende, kunne det også være en knusende byrde for andre. Føler De ikke, at for at fælde en retfærdig dom over hver families evne til at betale, er De næsten nødt til at sætte Dem ned og tale med hver enkelt familie?"

Biskoppen var beroliget. Dette var, hvad han ønskede. Præsidenten fortsatte:

"Kun biskoppen har "dommerkappen" i disse sager. Kun De kan tage en klog beslutning om, hvor meget man bør bede hver enkelt familie om at betale. Men det er nødvendigt at rådføre sig med dem og vinde deres tillid for at fastsætte tal. Og De må ikke tøve med at gøre det til et udfordrende tal. Ser De, biskop, jeg er overbevist om, at folk er lykkelige for at ofre noget, hvis de er overbevist om, at det er til et nyttigt formål, for Herren.

"Jeg kan godt lide det sted i Lære og Pagter, hvor der står: "Sandelig er dette en offerdag". Og frimodigt føler jeg, at intet offer, som De i Deres biskopembede måtte bede Deres familier om, vil bringe dem andet end lykke."

Biskoppen brød ind: "Så synes De ikke, at vi skulle have alle fondsprojekterne og heller ikke afholde os fra at bede om penge af ikke-tiendebetalere?" Og præsidenten kluklo åbenlyst.

"Jeg tror, jeg har arbejdet på lige så mange fondsprojekter som enhver anden — og har haft en masse morskab ud af det. Men De vil skabe flere problemer, end De vil løse ved at prøve på at opføre Deres bygning ved hjælp af karnevaller og bageriudsalg. Ser De, Deres hjælpeorganisationer og kvorumer har allerede deres programmer og projekter. De trænger ikke til yderligere fondsprojektshverv fra Deres side. Løs det hele ved Deres kloge og retfærdige krav fra hver enkelt familie. Og forbigå ikke den mand, der aldrig har betalt tiende. Selvfølgelig vil der blive masser af vidunderlige muligheder for alle til at arbejde med en skovl eller en hammer. De vil være i stand til at foretage nogle enorme kontante besparelser her." Præsidenten lænede sig tilbage igen og holdt eftertænktsomt en pause.

"Ja, undlad ikke at bede Deres passive brødre om at bringe et offer af deres tid så vel som af deres penge."

Biskoppen følte, at præsidenten mindedes et eller andet og holdt sine spørgsmål tilbage, medens præsidenten fortsatte:

"Ved De hvad, biskop, denne samtale minder mig om en ung mand, jeg engang kendte — og De har måske én lige som ham i Deres ward. Han havde et godt arbejde, en strålende kone og tre små børn. Han havde en masse ting at bruge sine penge til, og der var aldrig nok til, at det kunne gå rundt. Men han havde nok til sine egne personlige laster, og det, at han brød visdomsordet, drev ham længere bort fra Kirken.

Da hans ward påbegyndte opførelsen af en ny bygning, fik han besøg af sin biskop. Da han beklagede sig over, at han ikke virkelig troede på tiende, spurgte biskoppen ham, om han troede på Primary, som hans børn gik til eller på Hjælpeforeningen, som hans kone besøgte. Biskoppen begyndte at tale i vendinger om mursten og mørtel. Det koster penge, pointerede han, og så udfordrede han denne passive broder med den mulighed at kunne yde et personligt offer i form af kontanter til at betale for den bygning, som hans kone og børn skulle bruge.

Biskoppens fremgangsmåde havde den rette virkning. Den unge mand tog en vigtig beslutning: han ville skrabe de penge sammen, som biskoppen havde bedt om. Han ville yde et offer. I begyndelsen var det ikke ment for Herren, men for hans kone og børn, for biskoppen. Men det endte ikke der. Da han først havde sat sine penge i projektet, blev han mere og mere interesseret. Han gik frivilligt med til at udføre noget arbejde med hammeren, og han tilbragte mange timer med at slide i det sammen med sine brødre for at bygge, hvad han kom til at kalde 'Herrens Hus'. Endelig opgav han sine dårlige vaner. Han overværede endog et møde eller to sammen med sin familie. Og til sidst dukkede han op en søndag til Præstedømmets møde."

På nuværende tidspunkt havde præsidenten fået matte øjne og var en smule forlegen. Han lo igen og lettede den stemning, han havde skabt.

"Ja, biskop, jeg tror, jeg skylder mere end jeg kan sige — fra for disse mange år siden, da jeg var ung og højst uklog — til nødvendigheden af at yde ofre for opførelsen af 'Herrens Hus'. Og det afgørende, det som fik mig til at tage den rigtige beslutning, var en god biskop, som kom til mig i venlighed og kærlighed, men som ikke tøvede med at fortælle mig: 'Sandelig er dette en offerdag'."

Fra det Præsiderende Biskopråd

JANIS P. HUTCHINSON

Mor kan også lide mudder!

Søster Hutchinson
er enke og modertil tre børn

Bagdøren blev stille åbnet. Så kaldte en stemme: "Mor, lover du, at du ikke vil blive gal på mig?"

Jeg sukkede indvendigt. "Hvad nu? Jeg skal prøve på det," svarede jeg.

Bobby's hoved kom frygtsomt til syne henne om hjørnet. "Lad mig se resten af dig," stønnede jeg.

Da han lidt efter lidt kom til syne i døråbningen, skreg jeg indvendigt. Bobby var (som sædvanligt) oversmurt med mudder. Jeg forestillede mig mit pæne rene badeværelse, og det uundgåelige job med at gøre rent efter ham. Men istedet for lykkedes det mig at sige: "Davs. Det ser ud til, at du har haft det mægtigt."

Udtrykket i Bobby's ansigt forandredes. "Gør det ikke noget?"

"Næh. Bare du sørger for at gøre vaskekummen rent efter dig, når du er færdig". Jeg smilede beroligende, sukkede så. Jeg hørte kummen blive fyldt og forestillede mig de mudrede fodspor, mudderdråberne, som ville løbe fra hans hænder ned over albuerne og ned på gulvet (og som han, naturligvis, ville træde i); det snavsede håndklæde . . .

Bobby kom igen til syne i døråbningen. "Hej, mor, kom med ud og se hvad vi laver!"

Vi gik ud i gården, hvor hans søster Patty legede. Da jeg så de høje bjerge af jord, nydeligt formede veje, hemmelige tunneller og en kæmpemæssig sø i midten — fyldt med mudder — sagde jeg: "Hold da op, Bobby, det er vel nok flot!"

Bobby smed sig ned på jorden igen og spurgte: "Vil du lege med biler med os? Se hvor flot de kører gennem de tunneller her."

Patty, der så helt forarget ud, vendte sig mod Bobby og sagde: "Ærlig talt, Bobby, ved du slet ingenting?

Jeg husker, at jeg tog sko og strømper af, smøgede mine slacks op og hoppede. Jeg kan stadig huske, hvor dejligt mudderet føltes.

Mødre leger ikke med jord. De kan ikke lide det!"

"Nå," sagde jeg smilende, "mødre leger sædvanligvis ikke med jord, men jeg kan huske, hvor dejligt alt det mudder føles." De så på mig, som om de ikke havde hørt rigtigt. "Ja", fortsatte jeg, "jeg husker den gang jeg fik en mægtig stor spand og fyldte den med det dejligste, blødeste mudder I nogensinde har set. Så tog jeg sko og strømper af, smøgede mine slacks op og hoppede i. Jeg kan stadig mærke, hvor dejligt mudderet føltes, da det sivede op mellem tæerne. Så vaskede jeg hænder og arme i det."

"Du mener, at du virkelig kan lide mudder? Ta-ak." Patty så på Bobby med et jeg-tror-at-mødre-ikke-er-så-værst-endda udtryk.

Senere, ved en eller anden lejlighed, da den ældste dreng, Gordon, beskyldte mig for ikke at vide nøjagtigt hvordan han følte for noget, afbrød Patty ham med et "Åh, jo hun gør. Husk på, hun kan lide mudder!"

Mærkeligt nok var dette begyndelsen til virkeligt samarbejde og forståelse mellem os.

Jeg fandt andre lejligheder til at vinde børnenes tillid ved at lade dem vide, at jeg forstod nøjagtigt hvordan de følte.

"Mor, jeg kan ikke få den asparges ned . . . den vil simpelthen ikke glide ned. Den er væmmelig!" Så, "Jeg kan altså ikke! Jeg vil aldrig kunne lide det!"

Jeg havde lyst til at sige: "Det er godt for dig — fuld af vitaminer. Du opfører dig bare dumt, og du bilder dig bare noget ind!" Men istedet lykkedes det mig at se deltagende ud. "Ja, jeg kan huske, da jeg syntes at min mor var det værste menneske i verden, fordi jeg skulle spise asparges. Og jeg plejede altid at sidde og pille alle løgstykker ud af det, hun serverede, ligesom du gør. Jeg

ved, at børn ikke kan lide en bestemt slags mad, men når I vokser op, vil I kunne lide det."

Ved den næste middag måtte jeg smile, da Patty gysende puttede en mundfuld kødrand (med løg) ind i munden.

"Uf . . . men jeg vil kunne lide det, når jeg bliver større."

Hvad har alt dette med kommunikation at gøre? Den største beklagelse fra børn, når de ikke vil gå til deres forældre, er: "De ved ikke hvordan jeg virkelig føler. De vil bare ikke forstå. Intet af det, jeg siger eller gør er vigtigt."

At opnå samarbejde er et vigtigt led i udviklingen af et lykkeligt familieforhold. Jeg ønsker at hjælpe mine børn og få dem til at føle sig velkomne til at komme og tale med mig. Men sommetider har jeg været skyldig i, at de har fået indtryk af, at jeg har for travlt til at ville plages ved at lytte til dem. Jeg føler den dybeste kærlighed for mine børn, som jeg er sikker på, at alle forældre gør. Jeg ville give mit liv for dem. Men jeg besluttede klogt, at i stedet for mit liv, hvad med 15 minutter regelmæssigt?

Bobby var meget spændt på sit fødselsdagsselskab. Han havde åbnet alle gaverne, undtagen én. Det var en stor konvolut, som han vidste var fra mig. Da han åbnede den, læste han: "Kære Bobby: Min gave til dig er 15 minutter om dagen fra og med i morgen. Dette vil være din specielle tid. Jeg vil gøre alt, hvad du ønsker at gøre . . . selv sætte mig ned på gulvet og lege med biler. Kærlig hilsen, Mor."

"Mener du det?" udbrød han begejstret. Men så en lille smule bange: "Hvad nu hvis der er nogen, der ringer og ønsker at du skal gøre noget for dem?"

"Så må de bare vente," svarede jeg. "Intet skal komme til at forstyrre din specielle tid."

En anden gang følte Bobby sig ikke rigtig rask og lå på sofaen.

"Mor?" kaldte han.

"Hvad vil du have nu? Ønsker du noget?"

"Nej . . . Mor?"

"Hvad i alverden vil du have mig til at gøre?"

"Jeg vil bare ha' dig," svarede Bobby.

På dette tidspunkt blev jeg noget rørt og sagde: "Skal jeg sidde med dig?" Idet han nikkede, trykkede han sig ind til mig. Efter fem minutter, hvor vi bare sad, begyndte jeg at tænke på den kage, jeg ønskede at få ind i ovnen, på gulvet, jeg ønskede at få bonet, før de andre børn kom myldrende hjem fra skole.

"Jeg holder meget af dig, Bobby," sagde jeg, idet jeg gav ham et ekstra klem.

"Jeg holder også meget af dig, mor."

Ti minutter gik.

"Mor," begyndte han, meget alvorligt, "jeg holder lige så meget af dig som . . . lige så meget som . . ." — han rynkede panden — ". . . lige så meget som alle bjergene i hele verden tilsammen."

Jeg lo for mig selv, "hvem bekymrer sig om gulve!"

Sommetider har jeg tænkt, at jeg tilbragte megen tid sammen med mine børn, fordi jeg har dem om mig hele dagen. Men det er ikke den rigtige slags tid. På det følelsesmæssige område har børnene ikke brug for mig til at stryge deres tøj; de har brug for mig til at tilbringe med mig den specielle tid, som viser dem, at jeg holder af dem og ikke af deres tøj.

8-årige Patty sagde engang: "ved du hvad, jeg tror jeg ville savne dig, hvis jeg døde. Ved du hvorfor?"

"Hvorfor?" spurgte jeg overrasket.

"Jo-h, jeg ville savne min varme seng, og dig til at putte mig ind til."

Jeg lagde mærke til, at hun ikke sagde: "Jeg ville savne dig, fordi du syr mine knapper i, vasker mit tøj, gør rent i mit værelse." Men hun ville savne det specielle tidspunkt med psykisk nærhed — ikke den tid, der bliver brugt til irettesættelse eller undervisning, men til bare at blive elsket.

Da jeg angerfuld forberedte familie-hjemmeaften-lektien, kom jeg til det afsnit, hvor det er meningen at forældrene skal indprente barnet, at når som helst han eller hun har problemer, skal barnet føle sig velkommen til at komme og bede om råd og hjælp fra en af forældrene. Hvor var chancen til at sørge for dette med al denne faren frem og tilbage hele dagen? På tre tøjklemmer malede jeg på hvert af dem et af børnenes navne.

"Så," forklarede jeg børnene, "når som helst I har et problem — eller det behøver ikke at være et problem, men bare noget I ønsker at tale med mig om — kom og tag din tøjklemme fra blomsterstativet på pianoet og sæt den lige så stille på håndtaget i køleskabet. Når jeg ser den, vil jeg ikke sige noget; men efter at I alle er kommet i seng om aftenen, vil vedkommende og jeg være sammen uden nogen afbrydelse fra de andre, og tale om hans problem."

Dette gik vældig godt, især da jeg fandt ud af, at sengetid syntes at være en ganske særlig tid. Ved den tid forsvandt al stolthed og forstillelse, og børnenes sande følelser kom frem.

Engang lænede Patty sig over mod mig, da hun var på vej ud af døren til skole og hviskede: "Se på køleskabet!" Så fnisede hun og gik.

Den aften fortalte Patty mig om sit problem. Vi talte sammen i lang tid og fandt ud af en løsning.

Da vi sagde godnat, tøvede Patty et øjeblik. "Ved du hvad? Den tøjklemme gør sandelig tingene lettere." Så hoppede hun lykkelig i seng med et: "Jeg elsker dig mor!"

Det er en kendt sag, at det at opdrage børn, kræver en vældig tålmodighed. Børn reagerer vredt, og vi som forældre har tilbøjelighed til at gøre det samme. Dagens irritationer kan hurtigt få vort blod i kog.

En hvilken som helst succes jeg har opnået i mit forhold til mine børn er baseret på, er jeg sikker på, at jeg lader dem vide, at jeg ved, hvordan de føler; ved at give dem tilstrækkelig tid og opmærksomhed for at overbevise dem om, at deres personlige håb, drømme og problemer er meget vigtige for mig; og ved at forvisse dem om, at de har rig lejlighed til at udtrykke sig. Denne tilnærmelse er gået godt for os, og af denne grund, lader jeg det gå videre til overvejelse af andre forældre.

Korrelation fører velsignelser med sig

AF THOMAS S. MONSON AF DE TOLVS RÅD

Da Frelseren vandrede på de støvede veje i de byer og landsbyer, vi nu kalder for Det hellige Land, og underviste sine disciple ved den skønne Galilæa-sø, talte Han ofte i lignelser, det sprog, som folk bedst forstod. Ofte henviste Han til hjemmelivet og hjemmets betydning, når Han talte til dem.

Han forkyndte: ". . . intet hjem, der er kommet i splid med sig selv, kan bestå" (Matt. 12:25). Og atter, under vor forvaltning, formanede Han: "Se, mit hus er et ordens hus, siger Herren, og ikke et forvirringens hus" (L. & P. 132:8). I Kirtland sagde Han: "Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus" (L. & P. 88:119). Idag hedder byggeplanen for sådant et hus: Kirkens Korrelationsprogram.

Ved hver eneste kvartalskonference i 1966 har stavenes ledere hørt Præsident McKay beskrive selve målet og hensigten med korrelation, når han citerede apostlen Paulus: "Og Han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde" (Ef. 4:11—13).

For at hjælpe Kirkens kvinder til at nå selve dette mål, har medlemmer af Korrelations-programmets Voksen-Komité, mænd og kvinder med tro, erfaring, visdom, og som er kaldet af Gud ved inspiration, holdt møder sammen med Hjælpeforeningens Generalpræsidentskab og medlemmer af dens Generalbestyrelse; de har fastet sammen, bedt sammen, studeret sammen, lagt planer sammen til forberedelse af jeres studiekurser og udvikling af hvert eneste punkt af jeres storslåede program.

Med det kendskab, vi har til Præsidentinde, søster Spafford, og hendes medarbejderes styrke, forventede vi fuld og helhjertet samarbejde. Vore forventninger blev mere end fuldstændig opfyldt. I virkeligheden har det vellykkede mønster for sådanne kooperative bestræbelser vist sig at vise vej for andre hjælpeorganisationer til lignende fremgangsmåde. Vi ser med stolthed tilbage, vi ser fremad med tillid; vi ved, at resultaterne af sådant teamwork vil blive velsignelser i overmål til kvinderne i Guds Rige. Må jeg blot nævne nogle få af de velsignelser, som korrelationen fører med sig:

Den første velsignelse —
Formålets velsignelse: Korrelation giver et mere fyldestgørende perspektiv af det altovervejende mål for os alle at stræbe mod: at blive vor himmelske Faders sønner og døtre. Vi lærer at gøre de rigtige ting med den rette baggrund og at "vandre retskaffent for Herren". For at dette mål kan nås, udarbejder de udvalg, som har med Kirkens kvinder at gøre, lektier, hvori Evangeliets principper læres på en sådan måde, at den enkelte kan få sin personlige mening, blive ansporet til at anvende disse evangeliske principper i sit eget liv. Denne velsignelse, det mere fyldestgørende perspektiv, er som et fyrtårn, der leder vore fødder langs vejen til evigt liv.

Den anden velsignelse —
Præstedømmets velsignelse: Korrelation lærer os, at Præstedømmet er den centrale kraft i Kirken og den myndighed, gennem hvilken Kirken styres. Den er det middel, hvorved Kirkens medlemmer kan få del i de frelsende ordinanser. Disse sandheder er den tråd, hvoraf stoffet til jeres studiekurser er vævet. Med vore programmer, hvori Præstedømmet danner kernen, og med jeres kurser, der korrellerer med Præstedømmets, og Hjemmeaften-programmet, bortelimінerer vi helt mandens og kvindens følelse af at stå alene og sætter i stedet for manden og hans hustrus erkendelse af at de vandrer sammen, hånd i hånd.

Den tredje velsignelse —
Velsignelsen ved at lægge vægt på hjemmet: Det Første Præsidentskab har ofte erklæret, at "Hjemmet er baggrunden for et retfærdigt liv, og ingen anden institution kan indtage dets plads eller opfylde dets nødvendige funktioner." Denne inspirerede erklæring har haft førstepladsen i deres hjerter og tanker, som har del i udarbejdelsen af jeres program. Det studiekursus, der er udarbejdet til voksne kvinder åbner et nyt perspektiv for kvindens muligheder som husmoder. Det er blevet sagt om mødre: "Den hånd, der rører vuggen, styrer verden." I virkeligheden gør sådanne hænder meget mere, for moderens hænder, moderens hjerte og moderens indflydelse leder deres sønner og døtre og hjælper deres fader og

BØRNENES SIDER

Den kejserlige drage

AF EVELYN WITTER

Med bekymrede, nagende tanker hastede Li Ye henad den smalle gade, til han nåede sin flettede bambushytte med det blå tegltag. Han var glad for, at han den dag kunne undgå den støjende markedsplads, fyldt til trængsel med livlige, muntre, snakkesalige mennesker, fyldt med morskab og latter. Hans store bekymring havde taget sangen af hans læber og glæden fra hans hjerte.

Efter at være gået ind i dagligstuen, så Li Ye efter sin søster Ting Ling. Skønt kun en pige, ville hun hjælpe ham med at finde ud af, hvorfor hans drager ikke længere behagede hans kejserlige majestæt.

"Ting Ling", kaldte han.

"Jeg kommer, kære broder", hørte han hende svare fra gårdspladsen.

Hun kom smilende ind. "Men . . .", hun udforskede ængsteligt hans ansigtsudtryk, "du er meget bekymret broder".

"Sæt dig ned. Vi vil tale om det", sagde hun stilfærdigt.

"Hvorfor er hans kejserlige majestæt ikke længere tilfreds med mine drager?"

"Er han ikke?"

"Jeg tror det ikke. Jeg afleverede lige min ny drage til slottet i eftermiddags, da jeg hørte den mest forbavsende bekendtgørelse. Hans kejserlige majestæt sagde, at selv om han havde megen fornøjelse af at se sine drager i luften, var han blevet træt af dem, for de var ens allesammen. Så sendte han et dekret ud over hele Kina, at han ville have en ny drage. En der var anderledes end alle andre. Den der lavede den mest vidunderlige drage skulle for fremtiden bære titlen Kongelig Hofleverandør af Dra-

ger, og ville blive belønnet med en stor sum penge. Hvad mener du om det lille søster?"

"Jeg tror, Li Ye, at tiden er kommet, til at du kan vise din dygtighed", sagde hun blidt.

"Har mine drager ikke altid nået højest op?", spurgte han.

"Måske er farverne ikke klare nok, måske halerne ikke er lange nok, måske dine drager er for små eller for store . . ." Ting Ling spekulerede.

"Ak", sukkede Li Ye dybt. "Det vil vi snart få at vide. Det kejserlige dekret vil blive kendt vidt og bredt. Alle, der laver drager i landet, vil komme til slottet med deres fineste drage."

Senere i gården lænede Li Ye sig til ferskentræet, og hans tanker var fuldkommen opslugt af at lave drager.

Det slog ned i ham, at en måde at gøre en drage forskellig fra alle andre, var at lave den af andet materiale. Al den tid han havde udforsket himmelhvælvingen, havde han ikke set en eneste drage lavet af andet end papir . . . olieret, klart, malet, men papir var det materiale, alle der lavede drager, benyttede sig af. Han ville bruge noget andet. Noget der ville fremhæve Kinas kultur. Han ville bruge silke!

På vej til markedspladsen bestemte Li Ye sig til at gå til gamle Changs bod.

Li Ye bukkede og antydede, at han måske var interesseret i et stort stykke gylden silke. Chang var altid parat og havde altid god tid, når der skulle handles. Dog blev Li Ye temmelig chokeret over den pris, han forlangte. Han havde kun nogle få mønter, og kunne ikke engang betale det halve af den pris, der blev forlangt for silken.

"Er den silke bestemt til en drage?", spurgte Chang.

"Ja".

"Det er et langt bedre materiale, end det min højtærede søn plejer at bruge til sin drage. Den gyldne silke vil indfange solen og virke med stråleglans på himmelhvælvingen."

Li Ye vendte sig med et meget let buk, og skyndte sig henad den smalle gade, til han nåede den flettede bambushytte med det blå tegltag.

Ting Ling var på gårdspladsen ifærd med at plukke blomster til dagligstuebordet. Han sank ned på jorden ved siden af hende, og fortalte hende det hele.

Ting Ling øjne fyldtes med tårer. "Hvad kan vi nu gørs?", spurgte hun.

"Der findes ikke den ting, uden at alle de andre, der laver drager, allerede har tænkt på det", tilføjede Li Ye.

"Der må være andre ting, der kan være gode til en drage", sagde Ting Ling blidt. Hun rejste sig og gik ind i huset.

Li Ye sad stille. Den fredelige gårdsplads hjalp ham altid til at tænke. Freden blev kun afbrudt af fuglenes vellydende kvidren, flyvende fugle med velklingende sang.

Flyvende fugle med velklingende sang! "Ting Ling, Ting Ling!", kaldte han. Hun skyndte sig ud til ham.

"Min drage vil blive forskellig fra alle de andre. En gylden, syngende fasan!", sagde han smilende.

"I morgen er det sidste dag for kappestriden, Li Ye, du må skynde dig."

I det rum, der vendte mod øst med lyset fra en enlig olielampe, arbejdede Li Ye omhyggeligt hele natten. Ting Ling gik til hånde, og holdt sin finger, der hvor Li Ye ønskede det.

Langsomt blev der skabt en fasan ved at binde lette strimler af træ og snor sammen. Derefter blev olieret papir klistret på omkring det hele. Tilsidst blev Ting Lings bambusfløjte bundet til fasanens hoved.

"Den er færdig", udbrød Li Ye, da det var ved at bliver lyst.

"Vil den virke, Li Ye?", spurgte Ting Ling.

"Den vil fungere", forsikrede han hende.

"Måske", sagde hun bedende, "måske det ville være det bedste at opgive konkurrencen. Hvis fasanen ikke synger, vil dragen alene uden fløjten være for almindelig. Du vil sætte hele din levevej med fremstilling af drager overstyr."

Li Ye bed sig i læben. "Nej, Ting Ling, det er rigtigt, som du sagde til at begynde med. Nu er tiden inde til at vise min dygtighed. Jeg får aldrig en anden chance til at blive kejserlig hofleverandør af drager, med en sum penge og bolig ved slottet."

Ude på gårdspladsen målte Li Ye vindstyrken. Han lagde særlig mærke til vingen på vejrmøllen på havemuren, løvets raslen og de få uldne skyer på himlen.

"Hvordan er vinden?", spurgte Ting Ling med sløret hvisken.

"Upålidelig. Det blæser let fra syd."

"Er det dårligt?"

"Ikke så galt, lille søster, men ikke så let at have med at gøre."

Li Ye stred sig op gennem den snævre gade med sin drage højt hævet over sit hoved. Ting Ling fulgte bagefter sin broder i respektfuld afstand.

På markedspladsen opfangede Li Ye de bemærkninger, der faldt om ham: "En ganske almindelig drage" . . . "Li Ye vil tabe anseelse i dag med en sådan drage" . . . Men han fortsatte.

Endelig kom de til den kejserlige mark. Tilskuerskaren var den største, han nogensinde havde set.

"Ansete personer er kommet fra alle verdenshjørner, fra alle kanter af landet. De er kommet med karavaner, med flodbåde, med vogne", hviskede Ting Ling ind i øret på ham.

Li Ye gik lige til med hovedet højt hævet, med dragen højt over hovedet til flyvemarken.

Kontrollører anviste ham, hvor han skulle stå, og de fortalte ham, at de ville give tegn, når han skulle sætte sin drage i luften.

Der var tid til at kaste et blik mod himlen. Han så serpentin-drager med lange haler, der var lavet, så det så ud som om der kom røg ud af deres næsebor. Der var en lyserød kanindrage der blev ført så mesterligt af sin fører, så den hoppede i luften som en kanin.

Li Ye's fingre rystede. Ting Ling puffede til ham. Li Ye, det er din tur.

Prøvende lod han fasandragen komme op i vinden. Den fløj i begyndelsen stødvis i kurver og sving. Endelig fløj den jævnt, men der kom ikke en lyd fra fløjten.

Tilskuerne var ikke særlig opmærksomme. Kunne han blot få den sydlige brise til at gå gennem fløjten, så ville de blive opmærksomme. Løbende, idet han gav den mere snor, og vinden tog fat i den, gav Li Ye dragen den højde, den søgte.

Pludselig lød der højt oppe på himlen musik som fra en cembalo.

"Hvad er det?", spurgte hans kejserlige højhed. "Hvorfra kommer denne vidunderlige musik?"

Li Ye holdt dragen fast, holdt den under kontrol imod den sydlige brise. Musikken lød højere og med større vellyd.

"Det er fra Li Yes drage! Musikken kommer fra Li Yes Fasandrage!", kom råbene fra alle sider.

Dragen spillede videre. Alle, der lavede drager, stimlede sammen omkring Li Ye, bestormede ham med spørgsmål. Til sidst blev snoren rykket ud af hånden på ham, og den syngende fasandrage fløj højere og højere på himlen og forsvandt ud af syne.

Da dragen forsvandt var hans kejserlige majestæts skuffelse synlig for alle. Den store hersker vred sine hænder og klagede højt.

"Deres kejserlige højhed", sagde Li Ye, dybt bukkende. "Vær ikke forskrækket. Jeg kan lave mange flere drager til Dem."

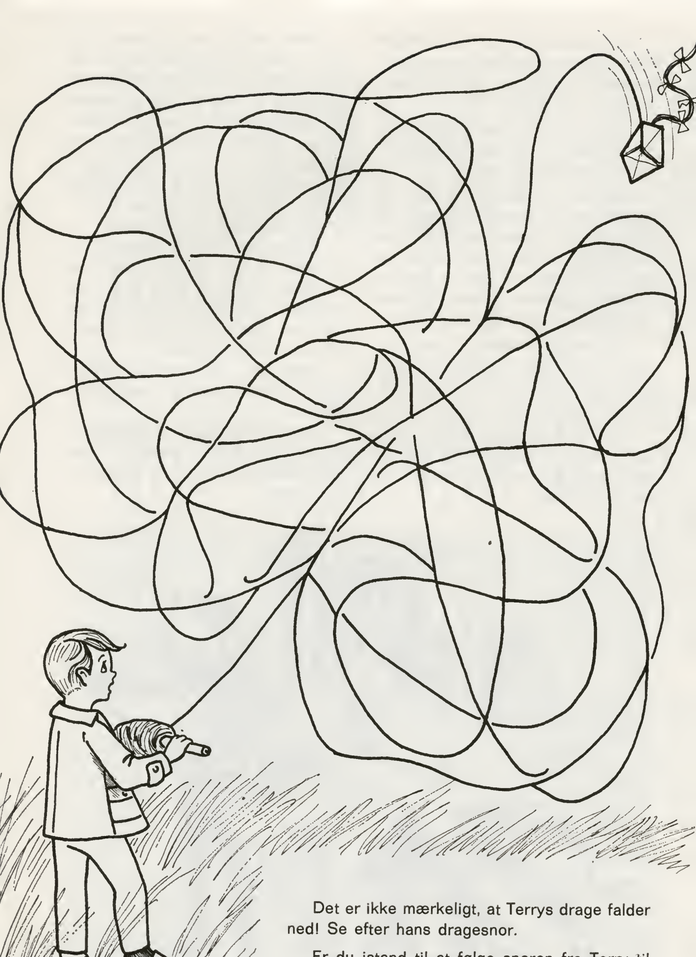
Hans Højhed sank tilbage i sin stol. "Hvis du kan gøre det, Li Ye, skal du blive kongelig hofleverandør af drager, du skal få en sum penge, og komme til at bo her ved slottet. Drager skal blive kendt ud over hele landet ved et nyt navn. Fra i dag, til din ære, skal alle kalde drager "Fung Cheng", som mine rådgivere fortæller mig betyder "Vindcembalo".

"Tusind tak Deres majestæt". Li Ye bukkede dybt. Derefter rakte han sin hånd bagud og fandt Ting Lings lille hånd. "Min søster, Ting Ling har ydet stor hjælp ved denne opgave, Deres kejserlig Højhed."

"Hun skal også komme med til slottet", sagde Kejseren. "Jeg befaler det".

Li Ye følte Ting Lings hånd skælve i sin. Han smilede bredt. Et lille sideblik fortalte ham, at lille søster også smilede.

Det er ikke mærkeligt, at Terrys drage falder ned! Se efter hans dragesnor.

Er du istand til at følge snoren fra Terry til hans drage?

En mand viser sin tro på Jesus

En dag i Kapernaum, en by i Palæstina, hørte folk, at Jesus opholdt sig i et bestemt hus. En mand, der var så syg, at han ikke kunne gå hen til det hus, blev båret på sin seng hen til det sted, hvor Jesus opholdt sig. Da man kom derhen med den syge, var huset så fuldt af mennesker, at der ikke var plads til ham og hans seng.

Så stærk var hans tro på, at Jesus kunne helbrede ham, at han fik dem, som havde båret ham derhen, til at lave et hul i taget, hvorigennem han kunne blive sænket med seng og det hele, lige ned i det værelse, hvori Jesus opholdt sig.

Jesus blev så glad for at se denne store tro, at Han helbredte manden og sendte ham ud af huset bærende på sin egen seng.

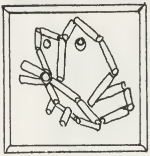
Vi Sidste Dages Hellige tror også på Jesus. Vi tror på Ham; vi elsker Ham. Vi tror, at Han elsker os.

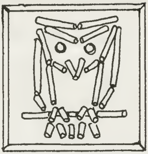
Sand tro er aktiv

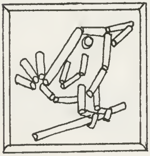
For at vi kan opnå denne lykke i livet og den velsignelse at komme tilbage for at bo hos vor himmelske Fader, kan troen ikke blot være noget, vi har i vore tanker. Tro på Jesus er ikke blot noget, man tænker på. Man må vise sin tro, vise, gennem sine handlinger, at man virkelig har den i sit hjerte.

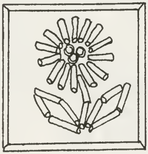
☆ ☆ ☆

Billeder af straa

Klip sugerør i forskellige længder. Du kan lime dem på svært karton eller pap og lave et billede. Træk hvert billede op med blyant og klip stråene så de passer til tegningen.

Tale ved funktionærmødet under Hjælpeforeningens årlige Generalkonference, den 28. september, 1966.

---

hendes mand at nå det ønskede mål om ophøjelse i vor Faders Rige, om at bo hos Ham, som ikke alene virkelig styrer verden, men som skabte den fra begyndelsen.

Familiebøn, Familie-hjemmeaftener kan, sammen med den hjælp, der kommer fra inspirerede og velforberedte hjemmelærere, bringe Himmelens velsignelser til vore hjem her på jorden.

Sådanne korrellerede aktiviteter lærer familiemedlemmerne at tænke først og fremmest på andre, inden de tænker på sig selv. Vi praktiserer i sandhed de principper i vort liv, som blev givet af Robert Woodruff, en amerikansk stor-grosserer, og som han kaldte: "Et minikursus i forholdet mellem mennesker." Han sagde heri:

De fem vigtigste ord i vor sprog er disse:

JEG ER STOLT AF DIG

De fire vigtigste ord i vort sprog er disse:

HVAD ER DIN MENING?

De tre vigtigste ord i vort sprog er disse:

VÆR SÅ VENLIG

De to vigtigste ord er:
MANGE TAK
Det mindst vigtige ord er: jeg.

Den fjerde velsignelse —

Velsignelsen ved balance: Korrelation søger at undgå "overlapning" og fordobling af arbejdet. Alle Kirkens studiekurser er korrelleret således, at vi arbejder sammen som medlemmer af ét, enkelt team. Den personlige ophøjelse af det enkelte menneske er det altoverskyggende. Møderne bliver ikke i sig selv det endelige, de bliver midlerne til at nå det endelige resultat. Litteratur, kunst og musik føres sammen på en måde, der tillader dem at fuldende forkyndelsen af principperne i Jesu Kristi Evangelium. Og gennem alt dette bliver jeres ædle barmhjertighedstjeneste ikke holdt nede, den bliver tværtimod ophøjet.

I Mesterens ånd fortsætter I med at:

. . . Glæde de ensomme, de bedrøvede;

Trøste de grædende, de trætte;

Sprede sol og glæde på din vej;

Gøre verden mere strålende idag!

Den femte velsignelse —

Velsignelsen ved enhed: Nær forbundet med velsignelsen ved balance er velsignelsen ved enhed. Sommetider kendetegner nedbrydende konkurrence vore forskellige hjælpeorganisationers arbejde. Korrelation forvandler strid til samarbejde. Vi føres til erkendelse af den sandhed: ". . . dersom I ikke er ét, er I ikke mine" (L. & P. 38:27). Selv om de mål, vi sætter os, sommetider synes uopnåelige, selv om den ondes metoder truer med at få overmagten, selv om modløshed og svagheder hindrer og hæmmer, vil dog den velsignelse, som korrelation bringer — selv den forenede bestræbelse — føre os til sejr, vi så meget begærer.

Vi kan styrke os selv gennem Gideons eksempel. I erindrer sikkert, hvorledes Gideon og hans bevæbnede hær stod over for overmægtige kampstyrker, der havde et vældigt krigsmateriel og var mange i antal. Bibelen beretter, at denne forenede fjende, midianiterne og amalekiterne, "lejrede sig imod dem, talrige som græshopper, så hverken de selv eller deres kameler kunne tælles". Alle Gideons tilhængere må være blevet bange. Men deres leder vendte sig til den almægtige Gud om styrke. Til sin overraskelse fik Gideon det råd af Herren at skille sig af med nogle af sine folk, for der var alt for mange til, at Herren kunne overgive deres fjender i deres hænder; så ville de nemlig sige: "Min egen kraft skaffede mig sejr!" (Dommerbogen 7:2). Gideon fik befaling om at instruere sit folk: "Enhver, som er ræd og angst, skal vende hjem!" Gideon sigtede dem da, og 22 000 mand af folket vendte hjem, medens 10 000 blev tilbage (Samme, 7:3). Men Herren sagde: "Endnu er der for mange . . ." (v. 4). Gennem prøven med at drikke af vandet, blev kun 300 mand udvalgt til at blive tilbage og kæmpe mod fjenden. Efter igen at have bedt, sagde Gideon: "Stå op, thi Herren har givet midianiternes lejr i jeres hånd!" Derpå delte han de 300 mand i tre afdelinger og gav dem alle horn og tomme krukker med fakler i; og han sagde til dem: "Giv agt på mig og gør som jeg! Når jeg kommer til udkanten af lejren, skal I gøre som jeg; når jeg og alle de, der er hos mig, støder i hornet, skal I også støde i hornene rundt om hele lejren og råbe: For Herren og for Gideon". (v. 15—18.) Da Gideon og hans 100 mand blæste i trompeterne og slog krukkerne itu, gjorde de andre det også, og sammen råbte de: "Herrens sværd og Gideons!" Resultatet af dette mægtige slag finder vi i én, eneste sætning: "Og de blev stående, hvor de stod . . ." (v. 21), og sejren blev vundet.

Vi i vor tid er omlejret af den største hær af synd, forbrydelse og alt ondt, der nogen sinde har været samlet for vore øjne. Sådanne mægtige hære kan få mindre stærke hjerter til at sky eller vige tilbage for kampen. Men den kampplan, vi følger for at frelse menneskesjæle, er ikke vor egen. Den blev forelagt vor leder, selveste Præsident David O. McKay, gennem inspiration og åbenbaring fra Herren. Ja, jeg taler om den plan, som vil bringe os sejr, netop Kirkens Korrelations-program. Og som vi virkelig kæmper imod ham, som modarbejder Guds hensigter, nedværdiger og tilintetgør menneskeheden, beder jeg, at vi især vil blive stående, hvor vi er blevet vor plads anvist, at slaget for menneskesjæle i sandhed må blive vundet; at vi, når vort livsløb er tilende, må høre Herrens rosende ord til os: "Vel gjort, du gode og tro tjener; du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget: Gå ind til din Herres glæde" (Matt. 25:21). I Jesu Kristi navn, Amen.

SØNDAGSSKOLE

Skal vi GIVE eller ANSPORE?

AF LOWELL L. BENNION

At give Lektien

En velmenende, ung pige, som var lærerinde i Søndagsskolen for de 12-årige, spurgte engang: "Hvordan skal jeg bære mig ad med at holde ro i klassen, mens jeg giver den lektien?" Hun koncentrede sig stærkt om sin lektie. Hun forberedte sig, hun var samvittighedsfuld, havde gode evner, megen kundskab, mange rekvisitter, notater, billedmateriale, oversigter og illustrationer, hvormed hun kunne give lektien.

Hendes piger var passive modtagere, der skulle tage imod hender perler af visdom ligesom en svamp, der suger vandet til sig. Lærerinden var aktiv, livlig, fyldt til overflod, men hun ville have, at klassen skulle være stille, modtagelig — og passiv. Denne lærerinde kunne have lært af Moder Rødkælk, som i hvert fald venter, til hendes små fugleunger ivrigt åbner næbbene, inden hun fodrer dem.

Effektiv undervisning er ikke så meget instruktion og at "give", som det er at åbne sindet og anspore eleven. I Søndagsskolen burde målet ikke så meget være at instruere som at hjælpe mennesker til at lære Evangeliet, søge efter dets mening, at hungre og tørste efter retfærdighed. Al undervisning er forgæves, medmindre den sætter noget igang i eleverne, får dem til at tænke, undersøge, mene eller handle anderledes som følge af det, der er blevet sagt eller gjort.

Som hjælp til at koncentrere sig om eleven kan man tænke på, at hvert menneske er en vidunderlig skabning. Tænk på hans indbildningskraft, hans evne til at fryde sig og undre sig, mulighederne for hans ånd, hans behov for at være et frit menneske, hans individualitet! Tænk på, hvorfra han kom og på, at han har guddommeligt stempel på sin sjæl! Tænk på hans fremtid, hans evne til at udvikle sig, udfolde sig, og på hans evige skæbne!

Undervisning er ikke at sætte en elev ind i lærerens egen, strenge ramme og give ham en antydning af Evangeliet udefra, men det er at sætte ham igang indefra, at vække ham til forøget bevidsthed og erkendelse af sig selv, til følsomhed over for andre, at give ham et puf opad mod guddommelighed og idealer.

Hvorledes kan læreren fremkalde en forandring i eleven?

Det kan han gøre på mange måder, og den lærer, som har en forandring i retning mod det høje som sit mål, vil finde udvej derfor gennem meditation, inspiration og følsom observation. Jesus var en mester i den kunst at anspore sine disciple til at begynde at tænke, føle og handle. Læg mærke til disse eksempler på, at de ofte stillede spørgsmål, uopfordret tog beslutninger eller blev drevet til handling:

"Herre, lær os at bede." (Luk. 11:1.)

"Herre, . . . hjælp min vantro." (Mark. 9:24.)

"Alle toldere og syndere plejede at holde sig nær til Ham for at høre Ham." (Luk. 15:1.)

"Peter siger til Ham: Aldrig i evighed skal du tvætte mine fødder. Jesus svarede ham: Hvis jeg ikke tvætter dig, har du ikke lod og del sammen med mig. Simon Peter siger til Ham: Herre! så ikke mine fødder alene, men også hænderne og hovedet." (Joh. 13:8 til 9.)

En bestemt lærer havde som sit formål i en særlig lektie at inspirere sine elever med en dybere tro på deres himmelske Fader, at gøre deres tro på Ham mere virkelig. Han overvejede mange måder at gøre det på. Han vidste, at han f. eks. kunne fremføre alle mulige påstande om Guds eksistens, men i stedet for valgte han at trække den tro frem, som hans elever allerede havde og lade dem dele den med hinanden.

Han begyndte lektien med at indrømme, at Herren ikke altid var ham nær, og at det ikke altid var let for ham at finde Ham i bøn, at himlene sommetider var som lukkede over ham, uigennemtrængelige. Så fortalte han om to erfaringer, han havde haft i sit liv — ikke mirakuløse, men helt virkelige og opnåelige for alle, og hvorved Herren trængte igennem til ham; den ene gang var det gennem naturens skønhed og fred, den anden gang var det i forbindelse med hans lille søn. Derefter spurgte læreren: "Hvornår har Gud været helt virkelig for jer? Vi vil sætte stor pris på at få lov at høre om det, hvis I ikke har noget imod at dele jeres oplevelser med os."

Eleverne, som i forvejen var godt kendt med hinanden og vant til at give udtryk for deres ærligste overbevisning, reagerede meget villigt. En af drengene fortalte, at han havde set sin fader nægte sig selv livets behageligheder, for at en anden søn kunne føre sine lægestudier igennem. Derved havde han fået en fornemmelse af den kærlighed, Gud har til sine børn. En pige fortalte beskedent, hvorledes hun havde opdaget styrken ved at vise moralsk mod, og hvorledes det havde vakt en følelse af hendes egen guddommelighed til live i hende — en forbindelse med en eller anden højere magt.

God undervisning består ikke i at give en lektie; den består snarere i at vække eleverne til at blive opmærksomme på deres egen tænkning og stræben.

Øvelsessang

HVORFOR BØR SANGLEDEREN, ORGANISTEN, FORSTANDEREN OG KOORDINATOREN VÆRE SAMMEN OM AT PLANLÆGGE?

Der er ikke nogen enkelt del ved Junior-Søndagsskolens åbningsprogram, der gør en sabbatsmorgen skønnere, mere højtidelig og mere strålende end musikken. Musikprogrammet fører også børnene sammen i tilbedelsens ånd. Lige fra præludiets toner til den afsluttende sang giver musikken på en særlig måde udtryk for det åndelige budskab, som ethvert barn har behov for, og som det er rede til at modtage, når det kommer til Junior-Søndagsskolen.

Musikprogrammet er nøje tilrettelagt for hver søndag og er tilgængeligt for studium af sangleder og organist. Gennem kooperativ planlægning bliver forstander og koordinator klar over, hvilken musik sanglederen har valgt til en given søndag, og de hjælper med til at sørge for, at det nødvendige illustrations- eller hjælpemateriale er til rådighed. De bør også støtte musikprogrammet ved at deltage i sangen og høre godt efter.

Åbningsprogrammet skal ledes på en måde, der drager fordel af anledningen til at forkynde Evangeliet gennem sang og til at udvikle kærlighed til Kirkens sange.

Lærerne skal opfordres til at anvende musik i klasseperioden og til at benytte sig af sanglederens særlige evner til at hjælpe dem dermed.

"Frelseren bød: Mig følge I må."
BØRNENE SYNGER, nr. 60.
Tekst: John Nicholson
Musik: S. McBurney

Hvis vi accepterer vor Frelsers lærdomme, vil vi følge i Hans fodspor. Vi vil finde lykke ved at gøre de ting, Jesus beder os om at gøre. Selve kernen i vor forkyndelse af Evangeliet findes udtrykt i den første linje af denne sang. Som sangledere skal vi overføre dette begreb til børnene i ydmyghed og oprigtighed. Med andre ord: når vi tror og accepterer, vil vor undervisning blive mere positiv og overbevisende; måske kan vi endda være med til at lægge begyndelsen til et vidnesbyrd.

Til Sanglederen

De første otte takter af denne sang kan små børn sagtens opfatte. Sørg for, at de synger dem nøjagtigt, så vil de nyde at kunne synge den sammen med deres forældre ved nadvermødet.

Børn lærer en sang ved at høre andre synge den. Som sangleder skulle det være lige så naturligt for Dem at synge for børnene, som det er for Dem at tale til dem. Ryst ikke det ansvar af Dem. Det kan godt være, at De af og til vil invitere funktionærerne og lærerne til at hjælpe Dem med at indøve en ny sang, men husk, at det er Dem, der er lærerinden, Evangeliets forkynder, for den største klasse i Søndagsskolen, og De har den korteste klasseperiode. Det er Deres forståelse af, hvorledes børn lærer, der vil påvirke Deres undervisningsmetode. Husk, at små børn har stort behov for gentagelse og tilbageblik.

Det er vigtigt, at De lærer børnene at synge teksten tydeligt. Hør selv godt efter, at de gør det, når De lader dem synge en linje af sangen efter Dem. Hvis der er ord, der er lidt vanskelige for børnene at udtale, må De gentage dem flere gange, til De ved, at nu kan børnene dem. Vær aldrig tilfreds med halvgjort arbejde. Det er Deres opgave at inspirere børnene til at forbedre deres sang.

Til organisten

Melodien (den øverste node i diskanten) er den stemme, som det er vigtigst at børnene kan høre. Men De skal ikke være "en spille-med-én-finger-organist." Øv Dem på at spille venstre hånds akkompagnement lidt svagere end højre hånds melodi. Vær meget lydhør over for brugen af pedal, hvis De bruger klaveret. Hvis De virkelig vil koncentrere Dem om at høre efter, vil Deres øre kunne fortælle Dem, hvornår der skal være pedalskift. Sørg for, at melodien står klart og tydeligt. Øv Dem så meget, at Deres akkompagnement støtter børnene og får dem til at synge mere til.

— Vernon J. LeeMaster

SENIORKLASSENS ØVELSESSANG FOR NOVEMBER MÅNED

"Benyt de lyse dage", nr. 197
Tekst: Robert Bell Baird
Musik: Samme
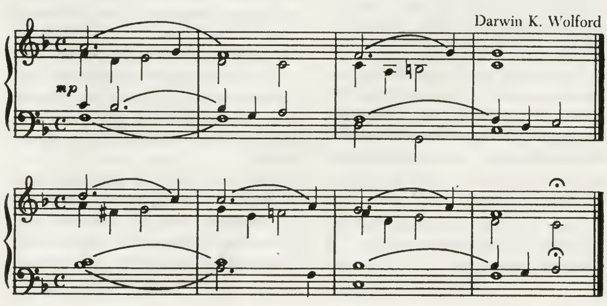
I den sidste "Stjerne" beskrev vi en anden af broder Baird's komposi-

Nadververs for November
SENIOR-SØNDAGSSKOLEN
(3 Nephi 20:4)

"Og da de havde spist, bød Han dem, at de skulle bryde brødet og give det til folkeskaren."

JUNIOR-SØNDAGSSKOLEN
(Luk. 22:40)

Jesus sagde: "Bed om, at I ikke må falde i fristelse."

tioner: "Se, nu morgenrøden spiller." Vi nævnede da, at han blev født i Glasgow, Skotland, og at han emigrerede til Amerika i 1863.

Teksten til "Benyt de lyse dage" giver os nogle praktiske forslag til at leve et rigt liv. Tiden flyver hastigt — med nøjagtig samme fart for rige og fattige, for unge og gamle; og ikke på noget tidspunkt har vi mere end "dagen idag" at arbejde i.

Lad os altid gøre sangøvelsen i Søndagsskolen til en periode med lovsang. Lad os undgå al overfladiskhed og alle forsøg på at virke underholdende. Det er ikke tid nu til den såkaldte fællessang. Denne stund skal vi anvende til at synge i Herrens hellige nærværelse. Det var det synspunkt apostelen Paulus viste, da han i sit brev til Kolossenserne anbefalede dem følgende: "Lad Kristi ord i rigt mål bo hos jer, så I med al visdom lærer og påminder hverandre med salmer, hymner og åndelige sange og synger med taknemmelighed i jeres hjerter for Gud." (Kol. 3: 16.)

De gamle profeter, især Salmisten, opfordrede de trofaste til at synge for Herren. Det ville være godt for os at blive mindet om dette engang imellem, så vi ikke forfalder til hellere at synge for vor fornøjelse end for at lovsynge Herren.

Lad os altså undgå al spøgen, når vi dirigerer sangøvelsen. Lad os hellere give sangen vor bedste anbefaling ved at fremhæve dens evangeliske budskab og erkende det ædle, det skønne, det majestætiske, de ophøjede udtryk og storheden i den. På den måde vil vor sjæl og vor ånd føle sig oplivet, vort liv vil blive i harmoni med Herrens store og forunderlige værk.

Hvordan skal vi nu bære os ad med en sangøvelse, hvis emne er så velkendt? Vi foreslår, at man lærer mindst ét vers udenad hver uge efter "remsemetoden", d. v. s. at man lærer én linje ad gangen — både tekst og melodi — udenad.

Held og lykke med Deres bestræbelse for at lede medlemmerne i at synge med andagt!

— Alexander Schreiner

GUF og junikonference

Sp. — Da så mange medlemmer af Kirken aldrig har været med til en junikonference, ville De så have noget imod at fortælle lidt om den?

Jacobsen — De fleste medlemmer har aldrig deltaget i en junikonference, fordi den er beregnet til at give instruktioner og inspiration for G.U.F.-ledere og -funktionærer. Det er en lederskabskonference, hvori det kommende års program præsenteres. G.U.F.-ledere bliver inviteret til at komme og tage del i festlighederne, programmerne og de forskellige seminarer, som er blevet arrangeret for dem.

Sp. — Hvilke aktiviteter og programmer var der så ved denne junikonference?

Smith — Vi havde delt programmerne i arbejdsmøder for de forskellige afdelinger — M-mænd, spejdere, Mia Maids, L-piger o.s.v. for hele året. Vi havde også store projekter som dansefestival, der bliver holdt hvert år, sangfestival og roadshows.

Sp. — Hvordan fik De deltagere til dette års dansefestival?

Jacobsen — Omkring 9000 unge mennesker deltog i år. Der blev sendt spørgeskemaer til alle stave for at få at vide hvor mange, der ønskede at deltage i festivalen. Da skemaerne kom tilbage, blev der foretaget udvælgelser, sædvanligvis på den måde, at man valgte medlemmer fra landsdele, som aldrig havde deltaget.

Sp. — Hvad gør De med rekvisitter, indkvartering, kostumer og gruppeledere?

Jacobsen — Dette er deltagerne selv ansvarlige for. De er ansvarlige for deres egen transport, kostumer, indkvartering og ledere i henhold til de fastsatte bestemmelser.

Smith — Vi betaler udgifterne for selve arrangementet, som f. eks. leje af stadion.

Sp. — Hvad indebærer det at forberede et så omfattende dansestævne?

Smith — Lad mig først sige, at det at forberede en junikonference virkelig er et stort arbejde. Straks efter denne junikonference begynder Generalbestyrelsens dansekomité at spekulere på den næste festival, der finder sted om to år. De prøver at finde ud af, hvad det er ungdommen har brug for og udarbejder så en original koreografi. Når programmet begynder at tage form, fordeler vor komité fotokopier af tegningerne over hvert trin og hver bevægelse, så når de 9000 deltagere ankommer til Utah Universitetets Stadion, ved hver leder nøjagtig hvad hver enkelt person skal gøre på et hvilket som helst tidspunkt.

Jacobsen — Man må også tænke på at tegne og sy kostumer, finde ud af om det skal være til en pigedans, et opvisningsnummer eller til folkedans. Man må træffe beslutning om hvor mange drenge, piger og par der behøves. Så bliver mange tusind meter stof, trådruller og lynlåse udmålt. Materialet bliver sendt til hver deltagende stav i enkelte pakker.

Smith — Vi laver også et filmbånd over hver dans, kæder det sammen med den musik, der skal bruges og sender både filmbånd og lydbånd til hver stav, så deltagerne kan lære dansen, før de kommer til Salt Lake City. Når de 9000 unge mennesker ankommer her til, må de vide, hvad de går ind til.

Sp. — Hvad med moderne danse? Bruger De dem enten i festivalen eller i G.U.F.?

Jacobsen — Nogle moderne danse kan vi acceptere, danse, som ikke er overdrevne, sensuelle, tarvelige eller pågående. Det er dog et af vore pro-

Et interview fra Improvement Era med præsident G. Carlos Smith jun. og præsidentinde Florence S. Jacobsen.

blemer at finde danse, som er kvikke, levende og morsomme. For tiden lærer vi de unge i G.U.F. at danse nogle af de moderne danse, men at danse dem på en pæn måde.

Sp. — Hvad andre aktiviteter er der ved en junikonference?

Jacobsen — Vi har en kvartetfestival, forevisning af roadshows og i år havde vi en ny musical „Alle siger Ja!" skrevet af Sidste Dages Hellige. Denne musical er skrevet således at ethvert ward eller en hvilken som helst gren kan være i stand til at spille den.

Sp. — Hvad er filosofien bag ved hele dette store G.U.F.-program?

Jacobsen — G.U.F. giver unge mennesker lejlighed til at komme sammen til afslappede, aktive og kulturelle programmer i en åndelig atmosfære. F. eks. prøver vi at lære ærlighed, god sportsånd og samarbejde i vore sportsprogrammer. Mange værdier, som er Evangeliets principper, kan læres under afslapning eller på sportsbanen. For pigernes vedkommende vil det være muligt at opleve både spænding og åndelighed i lejrprogrammet. Pigerne holder tit vidnesbyrdmøder ved lejrbålet og lærer at hjælpe andre i lejren, som måske ikke har så mange erfaringer. Mange af de G.U.F.-aktiviteter som optager pigerne, drejer sig om dem selv. De har lektier, som hjælper dem til at lære at klæde sig pænt og bruge penge på en fornuftig måde. Her læres dyder som renhed, beskedenhed og ærlighed. Vi håber at dette vil hjælpe hver pige til en dag at blive en moden og klog kvinde.

Sp. — Hvor omfattende er ungdomslejrprogrammet?

Jacobsen — Vi opmuntrer både drenge og piger til lejrliv, men vi opmuntrer ikke til køb af lejre, selvom Kirken har omkring 30 lejre i de forskellige stave. De fleste stave lejer deres lejre. Alle lejrene sorterer under Præstedømmet. Pigerne må garanteres en passende sikkerhed. Vi har også et belønningsprogram, som pigerne kan tage del i. Omkring 62 000 piger kommer hvert år til G.U.F.-lejrene.

Sp. — Hvad forventes der af en ung mand, som tager del i G.U.F.?

Smith — Det ville være ønskeligt om han, når han har afsluttet sit G.U.F.-program har begyndt sit spejderarbejde i 12-årsalderen og afsluttet det som en "Eagle Scout"; har modtaget sin "Pligt over for Gud"-belønning og derfra gået videre til Explorer- og Ensignprogrammerne og derfra igen videre til M-mands programmet og være blevet en M-mand. Han ville nu være omkring 30 år og have en god indsigt i Evangeliet. Vort mål er at føre unge mænd fra usikkerheden gennem deltagelse, medvirken og godt kammeratskab til han kan stå på egne ben, nu en mand med karakter og intelligens for Gud og mennesker.

Jacobsen — Vi prøver også at råde både unge mænd og piger til at indgå tempelægteskab.

Sp. — Hvor omspændende er G.U.F.-programmet?

Smith — Hvor som helst i verden De finder Kirken, vil De også finde G.U.F.

Sp. — Er G.U.F.-programmet forskelligt fra verdensdel til verdensdel?

Jacobsen — Næsten alle Hellige bruger i dag det fuldstændige G.U.F.-program med små variationer. Jeg har set G.U.F. i Iran, Japan og europæiske lande, og det er forbløffende hvor "vestlige" mange ønsker at være. Vi har f. eks. foreslået, at de forskellige lande bruger deres egne danse og skuespil i aktivitetsprogrammerne, men for det meste foretrækker de at bruge de samme danse og skuespil som de Hellige i De forenede Stater. Imidlertid foretrækker de Hellige i Sverige, Norge, Danmark og Schweitz ofte at bruge deres egne danse.

Sp. — I De forenede Stater er G.U.F.-basketball populært, men når man tager i betragtning de vidt forskellige kulturer, der findes blandt medlemmer af Kirken verden over, spiller alle G.U.F.' er så basketball?

Smith — Nej, vi opmuntrer til smidighed ved planlægning af sporten. F. eks. holder de Hellige i England meget af at spille fodbold og volleyball, ofte med hold af både piger og drenge. I Australien er det tennis — endog bordtennis. I store dele af Europa kan de lide fodbold og svømning og de kan specielt godt lide atletik. Jeg har set mange mænd og kvinder konkurrere med hinanden i 100 m løb f. eks. Jeg har set engelske piger løbe 100-meter-løb i øsende regnvejr, men det var en del af morskaben.

Sp. — Hvordan fastholder man et personligt standardprogram i en verdenskirke, der har så mange forskellige kulturer og sæder og skikke?

Jacobsen — Når man bliver medlem af Kirken, antager man Jesu Kristi Evangelium uden hensyn til skik og brug og særlige lokale moralbegreber. Dette er ensbetydende med personlig standard. F. eks. er anstændighed i klædedragt den samme over hele verden for så vidt som angår Sidste Dages Hellige. Moralske standarder er også de samme. Det er værd at lægge mærke til, at vi har en verdensomspændende organisation af unge, som har og følger en høj standard for personlig renhed.

Sp. — Kirken hører mere og mere om ungdomskonferencer. Hvad er dette program?

Smith — De fleste missioner og mange stave afholder årlige ungdomskonferencer. Det er et temmeligt nyt program for stavene, men et program som er blevet meget populært. Ungdomskonference kan afholdes enten af en enkelt stav eller af en samling stave. De fleste konferencer varer 2-3 dage og slutter som regel med et vidnesbyrdmøde. De plejer at begynde en fredag med indskrivning og aktiviteter. Om lørdagen er der dans, musik, skuespil, sport og andre aktiviteter. Lørdag aften holdes et stort bal, som også kan omfatte et talentshow. Konferencens klimaks er om søndagen, hvor drengene holder Præstedømmemøde og pigerne holder et specielt møde for sig selv. Så følger vidnesbyrdmødet. Dette er af usædvanlig karakter. Vi har en lille bog, der hedder: "Lad os holde ungdomskonference", som skildrer fremsatte forslag. Lokale G.U.F.-funktionærer udtænker sammen med deres præstedømmeledere, hvilken slags programmer, der vil være passende for dem.

Sp. — Hvordan får De fat i lektier og aktivitetsprogrammer til G.U.F. arbejdet?

Smith — Medlemmer af vore generalbestyrelser er omhyggeligt udvalgt af Kirken efter deres talent, deres åndelighed og den tid, de har til rådighed. Vi forventer at de besøger de Hellige og tager del i G.U.F., Søndagsskolen og møderne i Præstedømmet, for at holde fingeren på Kirkens puls. Vi forventer ikke blot, at de tager del i Kirkens arbejde, men at de også deltager i det offentlige liv, så de er velafbalancerede personer, der kender den verden, vi lever i, og den verden til hvilken vi forbereder ungdommen. Bestyrelsen er delt op i aldersgrupper og aktivitetskomitéer og medlemmernes opgave er at udarbejde programmer, der vil tiltale de forskellige grupper i Kirken.

Sp. — Hvor lang tid har en komité til at udarbejde et års program eller en årskalender?

Smith — Nogle af vore programmer er udarbejdede lige til 1970, men for det meste arbejder vi med programmer to år frem i tiden.

Jacobsen — Mange generalbestyrelsesmedlemmer har selv børn i G.U.F.-

alderen og får gennem erfaringer som forældre indblik i, hvad det er unge mennesker behøver og ønsker.

Sp. — Hvordan udvælges det årlige G.U.F. valgsprog?

Smith — Generalbestyrelsesmedlemmer bliver bedt om at stille forslag til valgsprog, og vi prøver så at samarbejde dem med Kirkens korrelationsprogram.

Jacobsen — Lad mig tilføje at vi beder meget, når udvælgelsen af valgsproget skal finde sted. Ethvert valgsprog, der bliver udvalgt, er det, der passer bedst netop for sin bestemte tid.

Sp. — Af og til hører Kirkens medlemmer om andre trossamfunds og sammenslutningers interesse i G.U.F.-programmet. I hvilken udstrækning er der noget om det?

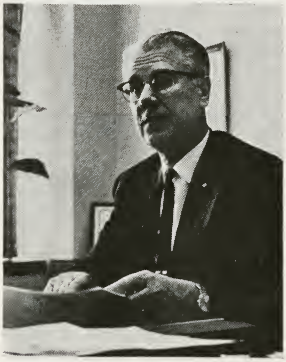
Smith — Lad os tage vore unge mænds basketballprogram i Utah som et eksempel. Efter at Kirken påbegyndte dette program, startede flere andre kirker lignende sportsprogrammer. Et andet eksempel: Amerikanske spejderdrenges Explorer-spejderprogram blev for mange år siden indført i Kirkens program under navnet Vanguard programmet.

Jacobsen — Vi har også forespørgsler om vort pigelejrbelønningsprogram, lektiematerialet til Unge giftes Klasse og om vort musikprogram. G.U.F. for unge kvinder hører ind under National Council of Women, og for nylig mødtes vi med skolefolk og politiske og religiøse ledere til et nationalt seminar. Det var interessant at se, at ved slutningen af denne 3-dages konference blev det enstemmigt vedtaget, at den mest interessante idé, der var kommet frem, var Kirkens Familie-hjemmeaftens-program, som vi som G.U.F. havde præsenteret som en del af vor daglige livsførelse. Således var det også, da jeg for et år siden deltog i en International Council of Women konference. Her blev der også stillet mange spørgsmål om vor ungdomskonference.

Sp. — Hvad er G.U.F.'s fremtid?

Jacobsen — Mere fantastisk end nogen sinde. Vi håber at give ungdommen stadig mere ansvarsfulde stillinger. Vi har givet tidligere ledere alt for stort ansvar for programmerne og har ikke givet de unge lejlighed til selv at bære et ansvar. Ungdommen er dygtige nok til — med voksnes vejledning — at gennemføre et program, som giver, hvad de trænger til. Vi har også haft en tendens til blot at interessere os for grupper, men indset nødvendigheden af at koncentrere os om den enkelte. Vi prøver at gøre det muligt for den talentfulde, såvel som for den talentløse, at få opmuntring og udvikling gennem G.U.F.-programmet. Næste år vil vi have en kunst- og hobbyudstilling, i hvilken alle unge mennesker kan vise deres talenter, hvadenten det er at samle på frimærker eller insekter, billedhuggerkunst, at male, formning eller håndarbejde.

Smith — Jeg ved, at der er et større behov for G.U.F. i verden end nogen sinde før, og jeg er sikker på, at G.U.F. vil udvikle sig og vokse sig større og stærkere end nogen sinde tidligere.

5 vejvisere i livet

1. Hvis du ser synd, så undgå den.
2. Hvis du har en pligt, så gør den.
3. Hvis du kan lide frihed, så beskyt den.
4. Hvis du har sandheden, så lev efter den.
5. Hvis du har et vidnesbyrd, så del det med andre.

Sådanne veje fører
ikke blot til lykke
på denne jord,
men til evig glæde
i vor Faders rige.

THOMAS S. MONSON
AF DE TOLVS RÅD

"Da Joseph Smith holdt sin aftale med Moroni ved Cumorah Højen, gik han der med sin faders tilladelse. Selv om han havde fået besked af et himmelsk sendebud om at gå, bad han først om sin faders tilladelse, og derefter gik han. Hvis jeg har noget budskab til jer, er det dette, at I kan ikke gå forkert, når I følger Joseph Smiths eksempel. Ær og adlyd jeres fader og moder, som Joseph gjorde."

Ældste S. Dilworth Young

"Evangeliet er den eneste sande fredsplan, som jeg kender. Det er den eneste plan, som vil forene os som brødre i Kristus. Det er den eneste plan, som ikke indbefatter selviskhed og herredømme, men som er grundlagt på kærlighed og virkelig interesse og uselvisk fællesskab.
En dag vil I hver især selv være en far eller mor. I vil få det ansvar at opdrage børn. Prøv nu at være den slags børn, som I ønsker, at jeres egne børn skulle blive."

Ældste Delbert L. Stapley

(Fortsættelse af artikelserien)

»Sådan er drenge«

10. artikel i serien
»Sådan er drenge«
af W. CLEON SKOUSEN

Det viser sig ikke som drikkeri, men det er et symbol. Det repræsenterer frigørelse. Det er »bare for at vise inspektøren, forældrene eller læreren, at det er en fri verden«. Der er ikke nogen glæde ved at ryge før drengene kommer i vane med det. Så er det en nødvendighed. Som en dreng beskriver det: »Jeg er nødt til at ryge for ikke at komme til at ryste«. Så tilføjede han »Jeg kan holde op, hvis jeg har lyst. Jeg har gjort det masser af gange«. En anden aktivitet, der pludselig dukker op i de tidlige ungdomsår er et pludselig udviklet talent for at fortælle uartige historier.

De er ikke nær så betydningsfulde for drengene som de lyder for de voksne, som hører på det, men det er klart, at det chokerer forældre at høre den gjaldende skraldlatter, der ledsager en slibrig historie, der bliver fortalt deres rødkindede dreng med det uskyldige blik. Selv som 11-årige samles drenge tit for at svælge i historier, drukne sig i vulgære udtryk, men hovedtemaet i den alder drejer sig som regel om almindelige fysiske funktioner såsom udsondrings-processer. I begyndelsen af 12-års alderen begynder en dreng at få en stærkt følelsesmæssig optagethed af emnet sex. Han ønsker hemmeligt, at han vidste mere om det og får lyst til at fnise, såsnart emnet bringes på bane. Dette ny mysterium bliver en mægtig kilde til latter for en 12-årig. Og selv en dårligt fortalt historie uden pointe kan kaste ham ud i det helt store grin.

Autoriteterne mener, at denne forkærlighed for mindre pæne historier i denne særlige alder er et forsøg på at vise overlegenhed og kundskab angående et emne, de i virkeligheden godt ved ligger langt uden for deres rækkevidde. Det giver dem en følelse af sikkerhed at se, hvilke chokerende ting de kan fortælle – som om de vidste alt om det. Måske er dette moder naturs måde at sige »Puberteten er nær«.

PUBERTETS-PROBLEMER

Den fysiske udvikling, der går forud for puberteten, tager lang tid. Som vi tidligere har nævnt, begynder seksuelle følelser at vågne hos normale børn omkring 3-års alderen. Derfor er puberteten i den tidlige ungdom simpelthen en intensivering af følelser, der gradvis er vokset frem gennem årene.

Faktisk har en dreng allerede længe før puberteten på en eller anden måde omgåedes med disse magtfulde kræfter i sit indre. Enten vil han have forsøgt at forædle og kontrollere disse spændinger eller han vil have søgt lejligheder til at udforske dem. Han har muligvis kæmpet mellem begge yderpunkter i løbet af de senere år. Det er af yderste vigtighed for forældrene at forstå dette. Forældre, der lader børn være længe alene uden opsyn, vil kunne forvente, at de allerede i en alder af 4–5 år vil blive nysgerrige med hensyn til sig selv og deres fornemmelser og vil gøre noget ved det. Denne naturlige nysgerrighed gør børn yderst sårbare overfor større børns eller halvvoksnes udnyttelse. Studier af umoralsk levned afslører, at ulykkelige erfaringer i den tidlige barndom tit er skyld i et mønster af hensynsløs forvirring eller unormal, afvigende aktivitet.

En fader bør diskutere puberteten med sin søn på en yderst nøgtern usentimental måde. Drengen har et behov for at forstå, at samtidig med at livet er både forbløffende og frygtindgydende, så er det dog meningen, at det skal kunne leves efter et lykkeligt og tilfredsstillende mønster. Mange forældre ved, at deres eget liv ville have været lykkeligere, hvis nogen havde lært dem, at en tidlig kontrol af avlskraften i et menneske er af største betydning for et virkelig lykkeligt og tilfredsstillende liv. Enhver dreng fortjener at forstå det, og han skulle høre det fra sin egen fader, hvis det er muligt.

Det skulle ikke være så svært for en fader at fortælle sin 12-årige søn sådan nogenlunde uhøjtideligt hvad puberteten vil betyde for ham. Faderen burde give drengen en temmelig nøje forståelse af den udvikling, hans legeme og kirtelfunktioner vil gennemgå i den nærmeste fremtid. Han skulle lære at forstå, at de spændinger, han vil forsøge at kontrollere, let vil blive stimulerede, og at det vil blive lettere for ham, hvis han frivilligt undgår de obskøne billeder og den pornografiske litteratur, som nogle af fyrene vil vise frem. Han vil have godt af at vide, at fysisk aktivitet er den bedste måde til at komme væk fra de dårlige (sygelige) tanker som måske trænger sig frem. Man må også gøre det helt klart for ham, at de mærkelige former for fantasiflugt han foretager i sine dagdrømme er noget, der sker for enhver. Han skal bare tage det med, som noget, der hører med til at vokse op. En samtale af den art vil tage det mystiske og spændende væk fra mange af hans nye erfaringer, og skulle hjælpe ham over den følelse af skyld og frygt, der kan bemægtige sig den 12-åriges sind.

En klog fader vil også have et forslag eller to med hensyn til hans skolekammeraters og legekammeraters mere lyssky aktiviteter. Selv en eller anden voksen kunne forsøge at påvirke ham til at lade være med at forsøge forædling og kontrol og i stedet få ham til at give efter for trangen til nærmere efterforskning. Fædre, der aldrig diskuterer den slags problemer med deres drenge, fordi de tænker, »den slags vil min dreng aldrig forfalde til«, putter bare sig selv blår i øjnene. Politiet ude over landet har lært fra de tusinder af sager, de må tage sig af hvert år, at den uvidende og uforberedte dreng er den mest sårbare og lettest at udnytte.

Derimod er en dreng, der har en fader, som omhyggeligt har givet ham råd og vejledning hele tiden, for alvor heldig. Hvor det er blevet gjort, kan en dreng nærme sig puberteten med forståelse og tillid. Han kan også gå ind i de halvvoksnes vildnis med en fast beslutning om at fastholde moralsk afholdenhed, som en del af sin manddom og forberedelse til ægteskab. Mange voksne, som læser denne artikel, vil med held have nået dette høje mål og selv de, der ikke har været helt så heldige, vil uden tvivl bekræfte værdien af det og alvorligt anbefale det til deres børn.

(Fortsættes).

DON L. CHRISTENSEN

Fra Missionens Præsidentskab

Der kan ikke være megen tvivl om Satans magt. Det er tydeligt, at Herrens advarsel til de sidste dages hellige om, at "Satan fører krig imod dem", er på sin plads. Herren sagde, at "i denne krig omgiver Satan os på alle sider i sin anstrengelse for at ødelægge Guds værk."

Hvorledes fører han krig mod de hellige?

Han gør det ved at angribe de idealer og hellige standarder, som beskytter vor åndelighed.

Han omgiver os på alle sider ved at omringe os med lokkemidler og fristelser, som allerede har ødelagt høje standarder blandt mange af verdens mennesker, og ved hvis hjælp han nu håber at kunne infiltrere vore rækker.

Satan er meget dygtig og har gjort synden populær i verden, og nu håber han at gøre den lige så populær blandt os Sidste Dages Hellige.

Det er denne nedbryden af moralen, som du og jeg hører om og frygter her i Danmark og må være bekymret over. Vi må tage skridt til at nedbryde Satans hær, for han vil ødelægge os, hvis vi blot lægger armene over kors og lader ham gøre det. Det er vor pligt at kalde vore familier sammen og tale ligefremt og ærligt til dem om moralen.

Der findes ikke og bør ikke findes noget menneske, der er mere respekteret end moder og fader. Det er os, Guds børns forældre, som må forene familien og gøre den stærk imod verdens onder. Dette kan kun gøres ved at tro på og efterleve vor Kirkes STANDARDER.

STANDARDER — Ja, standarderne i Guds Kirke forandrer sig ikke. Moden kan forandre sig, men ikke standarderne.

Standarderne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er givet, ikke som en Begrænsning, men snarere som en Beskyttelse.

Det kødelige menneske er overalt det fremherskende, og man har brug for al hjælp fra himlen for at holde sig kysk og ren, at blive ved med at være oprigtigt kærlig og venlig og godgørende.

Kirken har opstillet Standarder, og vi formaner enhver voksen til at lære disse Standarder godt, og ikke blot efterleve dem, men, hvad der er lige så vigtigt, lære dem til sine børn.

Hvis vi, Guds børns forældre, undlader at belære vore børn på rette måde, vil synden uden al tvivl hvile på forældrenes hoved, for vort "barn er et Guds barn".

Det er let at følge kødets veje, at følge flokken er for nogle den eneste vej at gå, men ikke for dig og mig. For os er det givet at følge Herrens Vej, og derved være sikret en evigtvarende herlighed.

"Er det forkert at have morskab sammen med flokken?" Ja, hvis det er den forkerte flok. Ja, hvis det er en flok, hvis ideer tillader overtrædelse af vore Standarder. Ja, hvis flokken føler, at Visdomsordet er trivielt og kun af ringe betydning. Hvis de føler, at "miniskørter" er smarte og lige netop den eneste rigtige mode. Denne mode er ikke Standarden, heller ikke er usømmelige kjoler, der ender højt oppe over knæet, så moderne som nogle måske tror. De er et af djævelens fristende redskaber og er en af faserne i moralkodens svage led.

Det vil kræve styrke og overbevisning fra forældrenes side at korrigere den retning mod usømmelighed, som fejer hen over landet. Det vil kræve kærlighed, tålmodighed og "samhørighed" med jeres børn, for at vi kan opretholde Standarderne. Det er ikke en begrænsning, som vor Himmelske Fader giver os, men derimod et kærligt råd, som vil gøre os til eet med Ham i de kommende evigheder, hvis vi er tapre mod vore pagter hver og een. Vi kan være sande og stærke, men kun med Hans Helligånd som vor ledsager, for vi er i sandhed et Sidste Dages Syn for menneskeheden.

Don L. Christensen — missionspræsident

Medlemskab i Herrens familie

En af de mest udtryksfulde sange i de Sidste Dages Helliges Sangbog er "O min Fader". I denne troens sang skrev Eliza R. Snow dette vers: "O min Fader, du mig lærte ved din ånd at kalde så, men før kundskabsnøglen skænktes, grunden dertil dunkel lå. Men har dér jeg kun en Fader? Hør fornuft og sandheds svar, sig, hvad jeg vil evigt kende: Dér jeg og en moder har." Fra før denne verdens grundvold blev kundskaben om familielivet givet os af vor Fader og Moder i himlen. Vi lærte dér, hvor helligt livet i hjemmet er.

Fra Herrens åbenbaringer ved vi, at tiden kom, da vi skulle forlade vore Himmelske Forældre og drage afsted til det vi nu kender som dødeligheden. Der kan ikke være nogen tvivl om, at kærlige Forældre lærte os om de prøvelser og trængsler, der findes i denne tilværelse, og advarede os imod at fjerne os fra sandhedens og retfærdighedens stier. Selv om vi blev belært og instrueret om sandhedens veje, fik vi dog ret til at vælge. Herren sagde til Enok: "Se disse dine brødre, de er mine egne hænders værk, og jeg gav dem deres kundskab den dag, jeg skabte dem; og i Edens Have gav jeg mennesket hans handlefrihed." (Moses 7:32.)

Af de få oplysninger, som Gud vor Fader har fundet det passende at åbenbare fra tid til anden, kan vi se, at vi var en del af en guddommelig familie, og at visse af os blev udvalgt til at komme til jorden på forskellige tidspunkter af jordens historie, så vi kunne befolke jorden med de ånder, som blev kaldet til at komme gennem vor slægt. Derfor læser vi, at Adam, Set, Noa, Abraham, Isak, Jakob, Josef, Moses og mange andre blev valgt endda fra før deres fødsel i dødeligheden, for at de kunne blive ophav til en ædel slægt. Gud sagde om Abraham, vor fader i kødet: "Jeg har jo udvalgt ham, for at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej ved at øve retfærdighed og ret, for at Herren kan give Abraham alt, hvad Han har forjættet ham." (1. Mos. 18:19.) Selv om Gud havde tro på Abraham, prøvede Han ham bagefter næsten til bristepunktet for at sikre sig, at han ville være lydig og lære sin søn Isak også at være lydig. Moses ønskede at Israels børn skulle huske disse sandheder, og han lærte dem: "Kun skal du vogte dig og omhyggeligt tage vare på dig selv, at du ikke glemmer, hvad du med egne øjne har set, og at det ikke viger fra dit hjerte, så længe du lever; og du skal fortælle dine sønner og dine sønners sønner derøm." (5. Mos. 4:9.)

Når vi derfor grunder over Herrens ord og omhyggeligt undersøger vort eget liv her på jorden, kommer vi til den slutning, at der er en Gud i Himlen, som har givet os det privilegium at leve i dødeligheden, og at dette privilegium fører et tungt ansvar over for Gud og over for vor egen familie med sig. Paulus udtrykte det-

te ansvar med følgende ord: "Da vi var under vore kødelige fædres tugt, havde vi ærefrygt for dem; skal vi så ikke meget snarere bøje os under Åndernes Fader og få livet i eje?" (Heb. 12:9.) Nu er det på tide at vise vore kødelige fædre den ærbødighed, som Paulus talte om.

Hvorledes kan vi vise vore fædre den ærefrygt? Ærefrygt betyder at ære, at vise agtelse for eller at højagte.

Præsident Wilford Woodruff, denne forvaltnings fjerde Profet, Seer og Åbenbarer, sagde angående dette vigtige Herrens værk og herlighed: "Ja, Herren har oprejst frelsere på Zions Bjerg, og riget er Herrrens. Det er Hans værk. Og vi har som Sidste Dages Hellige den store magt at gå ind i disse templer og forløse vore døde og udføre ordinanser for dem, som de aldrig har hørt om på deres tid og i deres slægt. Hvad vil blive tilstanden for disse frelsere på Zions Bjerg? Disse Herrens hellige vil holde frelsens nøgler til deres fædres hus i de uendelige evigheder. Der vil aldrig komme en tid, hvor den magt vil blive taget fra dem. Vi burde være klar over disse ting, og vi burde prise de velsignelser, som Gud har lagt i vore hænder." (Generalkonferencen, oktober 1891.)

Præsident Woodruff fortsatte i denne pragtfulde tale om det ansvar vi har over for Gud og over for vore kødelige fædre: "Jo mere lys vi har, jo flere åbenbaringer fra Gud vi har, jo mere skal vi skønne på disse privilegier. Det er en stor velsignelse, at vi lever i kødet i denne sidste forvaltning og i tidernes fylde; og hvor vi kan åbne vore hjerter for at forstå disse velsignelser, vil vi alle arbejde, så vidt vi har mulighed for det, for at udføre vor pligt mod vore afdøde. Jeg ønsker ikke at gå ind i åndeverdenen og træffe mine forfædre og høre dem sige til mig: 'Du holdt nøglerne til min forløsning og min frelse, og du forsømte at udføre dette arbejde, og jeg er ikke forløst.'" (Ibid.)

Vi tilhører Gud, og vi tilhører også vore kødelige fædre. Vi har pligt til at være lydige mod vor Himmelske Fader og holde alle Hans befalinger. Dette er et personligt ansvar vi har, at vandre i Hans fodspor og holde Hans befalinger. Men vi har også en pligt mod vore kødelige fædre, som har givet os liv og dødelighed. Dette er en familiepligt og et familieansvar. Vi må vise vor kærlighed og hengivenhed mod vore jordiske fædre i så stor udstrækning, at vi giver dem den samme mulighed, som de har givet os. Vi må sørge for, at de får mulighed for at adlyde Evangeliets principper, som fører til liv og frelse. Joseph Smith, den store sidste-dages-gengiver af guddommelig sandhed, sluttede sine instruktioner til de Hellige med denne formaning: "Se, Herrens store dag er nær, og hvem kan tåle Hans tilkommelses dag, og hvem kan bestå, når Han åbenbares? Thi Han er som metalsmelterens ild og tvætterens lud. Han skal sidde som en, der smelter og renser sølv, og Han skal rense Levis sønner, lutre dem som guld og sølv, så de kan frembære offergave for Herren i retfærdighed. Lad os derfor som en kirke, som et folk og som sidste dages hellige frembære et offer for Herren i retfærdighed, og lad os i hans hellige tempel, når det bliver færdigt, fremlægge en bog, indeholdende sådanne optegnelser om vore døde, som skal være værd at antages." (L. & P. 128: 24.)

Også vi bærer vidne om, at vi er Guds børn, og vi bærer også højtideligt vidne om, at vi har pligt til at elske vore "fædre i kødet", så vi kan hjælpe dem til at få de velsignelser ved det evige familieliv, som vil genforene os i det celestiale rige. På denne måde bliver vi igen Guds sønner og medlemmer af Hans evige, guddommelige familie.

Kirken Går Fremad

Nyt G.U.F. År !!!

Du er velkommen – hvis du er fyldt 12 år lige nu (eller for længe siden).

Hvad foregår der i G.U.F.? Gensidig uddannelse og afslappet aktivitet. G.U.F. skulle gerne på en uhøjtidelig måde give dig en både munter og opbyggende aften hver uge. Ikke en aften, hvor du passivt lader dig belære og underholde, men en aften, hvor du får muligheden for at være aktiv på en eller helst flere forskellige måder. Ethvert talent kan bruges og udvikles i G.U.F. Har du lyst til at synge og spille? Der vil være mange musikalske aktiviteter. Vil du gerne spille komedie? Der vil blive lejlighed til det. Har du fantasi? Kom med ideer til fester, klasseaktiviteter eller road-show. Kan du tegne? Der skal laves dekorationer til fester og skuespil og bruges plakater. Kan du lide at sy? Der skal bruges kostumer og måske være mannequinopvisning. Holder du af at danse, eller vil du måske gerne lære det? Der vil blive danseaktiviteter. Vil du gerne være en bedre taler? Vil du lære, hvordan man lever efter Evangeliet i dagliglivet? Det er netop 2 af de vigtigste formål med G.U.F. Lær at være hjælpsom, lær at være en god kammerat, uddan dig til at blive en god leder. Hav det dejligt. Kom til G.U.F.

– – –

Festinord er nu lykkeligt overstået, og vi bringer referat og billeder i næste nummer. Når vi må vente så længe, er det fordi stoffet til Stjernen skal afleveres 2 måneder før udgivelsen.

Efterårs-konferencerne

i den danske mission afholdes til følgende tider:

København distrikt

.... 16. og 17. sept.

Jylland distrikt (i Aarhus)

.... 23. og 24. sept.

Vi opfordrer indtrængende alle medlemmer til at overvære disse konferencer, som specielt vil være helliget missionærarbejdet, Hjælpeforeningen og Søndagsskolen, tre områder af Kirkens arbejde, som vedrører alle Kirkens medlemmer.

Missionspræsidentskabet.

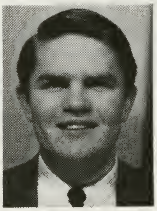

Ny sekretær for missionspræsidenten

Den 25. april er ældste **Lynn Harry Erickson** blevet kaldet som missionspræsident Don L. Christensens personlige sekretær.

Ældste Erickson er født den 5. april 1943 i East Ely, Nevada, som søn af Harry og Erma Erickson. Han kom til Danmark den 21. september 1965 og har arbejdet i Vanløse, Vejle, Fredericia, Herlev og Kolding og på missionskontoret, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Erickson i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny missionssekretær

Den 5. juli er ældste **Mark Wendelboe** blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission som efterfølger for ældste Rex Pitcher, der er rejst hjem til Amerika.

Ældste Wendelboe er født den 18. april 1946 i Las Vegas, Nevada, som søn af Mr. og Mrs. Al Wendelboe. Han kom til Danmark den 22. juni 1965 og har arbejdet i Holte, Hobro, Randers, Hørsholm, Næstved, København, Roskilde og Amager, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Wendelboe i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

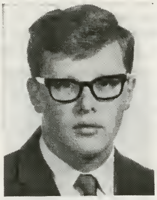

Ny assistent til missionspræsidenten

Den 14. juli er ældste **Michael B. Terry** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Terry er født den 9. august 1946 i Salt Lake City, Utah, som søn af Wendell B. Terry og Beverly Terry, nu American Fork, Utah. Han kom til Danmark den 20. oktober 1965 og har arbejdet i Hørsholm, Svendborg, Aarhus og Fredericia, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Terry i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Ny statistik-sekretær

Den 14. juli er ældste **Everett Earl Erskine** blevet kaldet som statistik-sekretær i den danske mission.

Ældste Erskine er født den 10. august 1946 i Gunnison, Utah, som søn af Everett Earl Erskine og Dorothy Christensen Erskine. Han kom til Danmark den 21. september 1965 og har arbejdet i Skanderborg, Hvidovre, Aalborg, Frederiksberg, Slagelse, Amager og Roskilde, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Erskine i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

VELSIGNELSER:

København Gren: 4. juni:

Jørn Petersens og Birthe Rasmussen Petersens søn, **Steen Palle Petersen,** velsignet af sin fader.

2. juli:

Bent Giesmann Lindhardt og Birthe Marie Nielsen Lindhardts datter, **Sonja Giesmann Lindhardt,** velsignet af sin fader.

København Nordre Gren: 4. juni:

Erik Tofts og Lone Rytter Essenbæk Tofts datter, **Line Toft,** velsignet af sin fader.

Frederikshavn: 4. juni:

Arne Tommy Jensens og Else Holm Jensens søn, **René Blankensteiner Jensen,** velsignet af broder Jens Holm Larsen.

2 TING AT LÆGGE MÆRKE TIL I DET NY GUF-ÅR –:

1. Grenene anmodes om at afholde **forprogrammet i Kirkesalen** og benytte G.U.F.-salen til aktiviteter, således er det skik og brug andre steder i verden.

2. Der er **FERIE for G.U.F.** hvert år **i juli** måned. Vil man absolut vedblive at mødes, må det være til udflugter, hjemmehyggeaftner, dans eller lignende. Men det tæller ikke med i belønningsprogrammet, der overalt i verden er baseret på **11 måneders G.U.F.**

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

TEMPELREJSEN

Vi har atter haft en vidunderlig rejse til Templet i Schweiz! I de første dage af juli rejste den største gruppe, vi har haft på en tempelrejse, mod Schweiz. På grund af FESTINORD, som mange af tempelrejsedeltagerne også skulle deltage i, begyndte sessionerne i Templet først om tirsdagen den 4. juli i stedet for, som vi plejer, om mandagen, og afrejsen fra Danmark var derfor spredt over flere dage. Mange rejste med bil, især familier med mange børn, medens et hold på ca. 30 deltagere rejste med toget, med afrejse fra København lørdag den 1. juli.

Søndag den 2. juli deltog de deltagere, der allerede var ankommet til Schweiz, deriblandt togdeltagerne, i Søndagsskolen og fastemødet i grensbygningen i Zollikofen, hvor vi havde en særlig klasse under Søndagsskolen for de søskende, der rejste til Templet for første gang.

Vi var ialt omkring 120 voksne og ca. 100 børn på denne første tempeltur i år, deriblandt 29 voksne, som skulle til Templet for første gang; af disse var der 13 ægtepar, der blev beseglet til hinanden og fik tilsammen 33 børn beseglet til sig, det største antal beseglinger vi har haft på en enkelt tempeltur.

Mandag den 3. juli havde togdeltagerne en dejlig udflugt med bus til Vierwaldstättersøen og Luzern, hvor vi bl. a. så Thorvaldsens Schweizerløve, som blev skabt til minde om Schweizergarden, der faldt ved Tuileriernes forsvar i 1792 i Paris. Ved Luzern ligger de berømte bjerge Pilatus og Rigi, så vi havde også lejlighed til at se lidt af Alperne, som disse bjerge hører til, og vi fik også en lille sejltur, idet vi med en autofærge, som transporterede vor bus også, krydsede Vierwaldstättersøen. Vi havde strålende vejr på denne udflugt, men på hjemturen til Bern blev vi overrasket af et kæmpeuvejr, der var så voldsomt, at bussen måtte stå i læ ved en benzintank, idet det var umuligt at orientere sig, og da det kortvarige uvejr var forbi, var der faldet så megen regn, at vi bogstavelig talt måtte køre gennem store søer på landevejen. Dette uvejr faldt så lokalt, at der ikke var faldet en dråbe regn i Bern, hvor mange af deltagerne i tempelrejsen boede på campingpladsen.

Tirsdag den 4. juli begyndte så tempelsessionerne, og selv om det var lange, anstrengende dage, de fire dage vi gik igennem Templet, var det så vidunderligt, og vi fik så mange tilkendegivelser af den kraft og styrke der ligger i Herrens værk, at vi glemte al træthed og kun tænkte på det vigtige arbejde, vi udførte.

Vi havde den store glæde at have Ældste **Howard W. Hunter** fra De Tolvs Råd og søster Hunter med os den første dag i Templet, og det var dejligt at have en Herrens apostel med os, høre ham tale og mærke den vidunderlige ånd han førte med sig. Det var første gang en apostel deltog i en fremmedsproget gruppesession i Templet i Schweiz.

Også missionspræsident Don L. Christensen og søster Christensen deltog i de danske sessioner; det er nu flere år siden vi sidst har haft vor missionspræsident med os i Templet, og vi glædede os derfor ekstra over at have dem iblandt os denne gang.

Under de 8 sessioner, som vi havde i Templet på denne tur, udførte vi følgende arbejde.

Dåb for de døde	974
Ordinationer for døde	337
Endowments (levende)	
Mænd	13
Kvinder	16
Endowments (døde)	
Mænd	337
Kvinder	404
Beseglinger (Hustruer til ægtemænd)	
Levende	13
Døde	84
Beseglinger (Børn til forældre)	
Levende	33
Døde	357
Ialt ordinanser	2568

Missionspræsidentskabet vil gerne benytte lejligheden til at sige alle de danske søskende, som deltog i rejsen, tak for den trofasthed og kærlighed, hvormed de deltager i dette vigtige arbejde, især beundrer vi de ældre søskende, som trofast deltog i alle sessionerne, til trods for, at det var lange, anstrengende dage.

Vi vil ligeledes sige tak til alle tempelarbejderne, tempelpræsident Trauffer, hans hustru og alle hans medarbejdere, for den kærlighed, som vi altid bliver mødt med, når vi kommer til Templet, og for den utrættelige tålmodighed og hjælpsomhel de altid viser os.

M. K.

Bryllup i Amerika

Tidligere missionær i den danske mission, **Arman B. Peterson,** viedes d. 29. april i St. George Templet til søster **Birgitte Larsen,** tidligere København Nordre Gren.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, **Leslie T. Hintze,** viedes den 14. juli i Salt Lake Templet til Shaunne Lee Jensen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Den 30. august viedes i Salt Lake Templet **Inger Schmidt,** datter af Jørgen W. Schmidt og Rebecca Schmidt, Danmark, til Richard Clark Russell, som tidligere har været missionær i den sydtyske mission. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

BRYLLUP I AALBORG:

Den 20. maj viedes broder **Birger Anker Dal Petersen** og søster **Jette Sørine Thomsen.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

BRYLLUP I KØBENHAVN GREN

Den 22. maj viedes efter forudgående borgerlig vielse broder **Frode Eigil John Nielsen,** København Gren, og søster **Ina Marta Vicortia Palsson,** Sverige, i templet i Schweiz for tid og evighed. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!
København Gren, og søster **Ina Marta Vicortia Palsson,** Sverige, i templet i Schweiz for tid og evighed. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

DÅB:

Herning: 22. april:

Henry Jensen Øe, døbt af ældste Terry Williams, håndspålæggelse ved samme.

København Gren: 6. maj:

Orell Christian Anderson, døbt af broder Dallas Jasper Anderson, håndspålæggelse ved samme.

Randers: 6. maj:

Gudrun Hermund Rasmussen, døbt af ældste Ralph Rasmussen, håndspålæggelse ved broder Jens Peter Nielsen.

Amager: 6. maj:

Asta Margrethe Birch, døbt af broder Harry Petersen, håndspålæggelse ved ældste Randall O. Christensen.

20. maj: **Anna Kristine Hermann,** døbt af broder Hans Helge Christensen, håndspålæggelse ved ældste Lee Doyle Packer.

Odense: 12. maj:

Jørgen Wassilefsky Andersen, døbt af broder Jørgen J. Larsen, håndspålæggelse ved ældste Lee G. Noorda.

Nordsjælland Gren: 6. maj:

Susanne Meilsøe, døbt af broder Per Meilsøe, håndspålæggelse ved samme.

København Nordre Gren: 6. maj:

Dorrit Henny Rasmussen, døbt af broder Orla Rasmussen, håndspålæggelse ved samme.

Inga Munck Jensen, døbt af broder Bent S. Jensen, håndspålæggelse ved broder Erik Andersen.

Rønne: 20. maj:

Ane Sofie Larsen Koch, døbt af ældste Randall Knudsen, håndspålæggelse ved ældste James L. Petersen.

Aalborg: 15. april:

Hans Ulrik Gram, døbt af broder Finn B. Pedersen, håndspålæggelse ved broder Kaj Aage Gram.

København Nordre Gren: 29. april:

Anne-Marie Elna Glanner, døbt af ældste Richard Danley, håndspålæggelse ved broder Hans Billeskov Jansen.

Silkeborg: 27. maj:

Anders Amstrup, døbt af broder Gelius Olesen, håndspålæggelse ved samme.

Horsens: 27. maj:

Gerda Margrethe Petersen, døbt af ældste Bryant L. Larsen, håndspålæggelse ved samme.

Vejle: 3. juni:

Bent Johannes Sørensen, døbt af broder Hans Jørgen Sørensen, håndspålæggelse ved samme.

Anna-Marie Milred Sørensen, døbt af Hans Jørgen Sørensen, håndspålæggelse ved samme.

Hans-Jørn Anders Sørensen, døbt af broder Hans Jørgen Sørensen, håndspålæggelse ved samme.

København Gren: 3. juni:

Tove Petersen, døbt af broder Jørn Petersen, håndspålæggelse ved samme.

Ellen Holm, døbt af ældste Joseph C. Freeman, håndspålæggelse ved samme.

Dorthine Christine Nielsen, døbt af broder Niels Johansen, håndspålæggelse ved samme.

1. juli:

Tonny Mørch Olesen, døbt af ældste Arne Skollingsberg, håndspålæggelse ved broder Svend Aage Sønderby.

Ebba Margrethe Christensen Olesen, døbt af ældste Curt Christensen, håndspålæggelse ved broder Børge Høvsgaard.

Per Badstue Mørch Olesen, døbt af ældste Brian Clark, håndspålæggelse ved broder Jens Kristoffersen.

ORDINATIONER:

Slagelse: 21. maj:

Patrick Ernest Takle ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

København Nordre Gren: 21. maj:

Kim Torben Hvistendahl ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Bent Sandholdt Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Skive: 24. april:

Bjarne Overvad Andersen ordineret til diakon af broder Axel Overvad Andersen.

København Gren: 21. maj:

Ole Peter Petersen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Sven-Erik Thomsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Ole Mandrup Madsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

28. maj:

Preben Robert Nielsen ordineret til præst af broder Jens Kristoffersen.

Helge Nørrung ordineret til lærer af broder Svend Aage Sønderby.

Jørn Tander Melgaard ordineret til lærer af broder Ole Hansen.

Johannes Vestbø ordineret til præst af broder Svend Aage Sønderby.

Fredericia (Kolding): 28. maj:

Einer Andreas Nielsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Esbjerg: 28. maj:

Carl-Johan Grabe ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Odense: 28. maj:

Jørgen Johannes Larsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Herning: 21. maj:

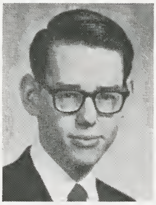
Henry Jensen Øe, ordineret til diakon af broder Thomas Hyldgaard.

Amager: 21. maj:

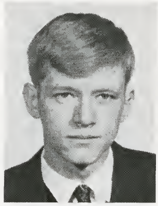
Bent Dideriksen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Missionæranankomster:

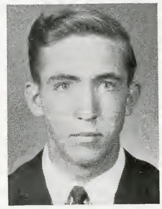
Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

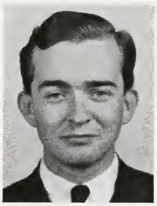
17. juni: **David Howard Johnson** fra Babbitt, Nevada, beskikket til at arbejde på Bornholm.

William Kenneth Laursen fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Hjørring.

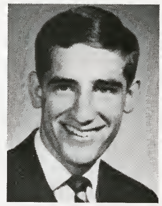
Terry Lynn Madsen fra Riverton, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

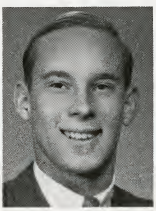
James Clifford Miller fra Tooele, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

20. juni: **Michael M. Anderson** fra Ephraim, Utah, beskikket til at arbejde i Kalundborg.

Alva O. Jensen fra Lander, Wyoming, beskikket til at arbejde i Hvidovre.

Robert F. Rameson fra Hemet, California, beskikket til at arbejde i Silkeborg.

Henry A. Theurer fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

18. juli: **Bernd Larsen** fra København, beskikket til at arbejde i København.

4. juli: **Gerda Christensen** fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på missionskontoret.

DØDSFALD:

Odense:

Den 29. marts døde broder **William Gerhard Sørensen** efter en drukneulykke, 62 år gammel. Æret være broder Sørensens minde!

Hjørring:

Den 29. april døde søster **Johanne Marie Mouritzen Nielsen,** 80 år gammel. Æret være søster Nielsens minde!

Esbjerg:

Den 4. juni døde søster **Lillian Jensen Pedersen,** 41 år gammel. Æret være søster Pedersens minde!

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Gren:

Mary Margrethe Larsen Hansen, Laur. Sørensensvej 7, 70 år den 6. september.

Lily Ingeborg Knudsen, Kilholmsvej 41, 65 år den 7. september.

Pouline Løvenhard Zacho, Lundtoftegade 90, 70 år den 12. september.

Elfrida Caroline Hansen, Händelsvej 43, 70 år den 24. september.

København Nordre Gren:

Kirstein Viggo Kirsted, Husumvænget 12, 65 år den 14. september.

BOGEN ER MIDTPUNKTET
Erden det også i Dereshjem?

	kr.
Mormons Bog, indbundet	3.20
Mormons Bog, på bibelpapir m. guldsnit	10.00
Mormons Bog, stort format, stor skrift	3.20
Tre-i-Een (Mormons Bog, Den kostelige Perle, Lære og Pagter), helskind	35.00
Guds Rige Genoprettet, helbind	25.00
Talmage: Trosartiklerne, indbundet	5.50
Et stort og forunderligt Værk, indb.	12.00
Profeten Joseph Smiths Lærdomme, indb.	7.00
Samme, indb. i blødt bind	7.50
Lære og Pagter, indb.	6.50
Den kostelige Perle, indb.	6.50
Samme, på bibelpapir, indb.	6.50
Citater, indb.	2.50
Talmage: Jesus Kristus, indb. helskind	30.00
Samme, trykt på kunsttrykpapir, indb.	30.00
Anderson: Kronet med Herlighed, indb.	17.00
West: Den danske Missions Historie, ib.	17.00
Schmidt: Oh, du Zion i Vest, illustr.	46.50
Samme, indb.	55.50
Slægtsbogen	14.75
Søndagsskolesangbogen	2.00
SDH Sange. Ny udgave af sangbogen .Kan bruges sammen med den gamle udgave	11.25
Samme, indb. i blødt helskind	13.25
Trosartiklerne, kort t. ophængning	0.35

Alle priser + 10 % moms

BØGER OG MATERIALER

bestilles nemmest ved at sende beløbet + 10 % moms per giro og på bagsiden af den venstre talon på girokortet at skrive hvad der ønskes. Postgironummeret er 12 09 88.

DISTRIBUTIONS CENTRET

I KØBENHAVN

SMEDEVANGEN 9 · VASSINGERØD PR. LYNGE · DANMARK